

**DEN danske
STJERNE**

April 1972 · 121. Årgang · Nummer 4

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

Af Marion D. Hanks,
assistent til De Tolvs Råd

I enhver af Kirkens bestræbelser er formålet at binde Guds børn til Hans fælesskab og Hans Rige, at velsigne den enkelte med kundskab om sin oprindelse og arv, en fornemmelse af sit formål og en plan til at opfylde det, og en opfattelse af sine evige muligheder. Det er at styrke Guds børn og gøre dem egnede til at anvende de evige principper; at lære og at tjene, at udvikle sig og at give. Det er at hjælpe ham til at stå ansigt til ansigt med øjeblikkets brændende, presserende problemer, taknemmelig for sit forhold til Gud og for det store under at være opmærksom på livets righoldighed; at holde Gud, som kræver og forventer noget vigtigt af ham, i ære.

Formålet med det hele er derfor ikke at tælle fårene, men at give dem føde, ikke at få bygninger eller enheder eller organisationer eller statistikker til at vokse, men at velsigne det enkelte Guds barn.

Vi ved, at Kristus havde stor interesse for alle menneskelige væsener, og stor kærlighed til dem. Han omgikkes små børn, opsøgte synderen; Han opfordrede mænd til at følge sig fra fiskerbåden og fra disken. Så meget var Han sig de enkelte bevidst midt i en stor skare, at Han følte kvinden røre ved sin kappe. I en storslået lignelse mindede Han om den uselviske hensynsfuldhed, som en foragtet samaritaner viste et andet menneskeligt væsen, som trængte til det. Han omfavnede de nioghalvfems og gik ud for at søge efter det tabte får. Vort formål er at følge Ham. ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

Opstandelse og genoprettelse. Af N. Eldon Tanner	135
Glimt af Himlen. Af Spencer W. Kimball	137
Prioritering. Af Wendell J. Ashton	142
Livet er evigt. Af Ezra Taft Benson	144
King Follett Talem. Af Joseph Smith, Jr.	149
Orden og fremgangsmåder	154
Mere end vi forestiller os. Af Marion D. Hanks	155
Spørgsmål og svar	157
I Hans Hus	160
Sagt og skrevet. Dr. Spencer J. Condie	165
Kærlighedens livskraft. Af Milton R. Hunter	166
Tolerance overfor det onde. Af M. Dallas Burnett	169
Endnu en chance. Af Joseph Tilton	170
<i>Børnens sider:</i> Dynen. Af Mary Pratt Parrish	49
Nephi. Af Mabel Jones Gabbott	55
Markus's ven. Af Mary M. Cerdan	59

På omslaget:

Den opstandne Kristi møde med Maria Magdalene vises på forsiden. På bagsiden er et fotografi af det, der kan være den grav, hvor Jesus blev begravet.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

April 1972
121. Årgang · Nummer 4

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:

Jørgen Ljungstrøm

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15,- pr. halvår kr. 30,- for et helt år, i udlandet \$ 4.00 for helt år, i løssalg kr. 3,- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inkl. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

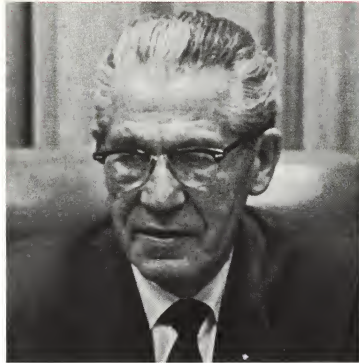
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Budskab fra Det Første Præsidentskab

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER

Anden rådgiver i Det Første Præsidentskab
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Opstandelse og genoprettelse

April er i sandhed en historisk måned, hvor vi mindes to af de vigtigste begivenheder i menneskehedens historie: Vor Hærr og Frelser, Jesu Kristi død og opstandelse, og genoprettelsen af Hans Kirke og Rige på jorden i disse, de sidste dage. Kirkens medlemmer tror også, at Kristus blev født den 6. april i år 1 f.Kr. (Se L. & P. 20:1)

Når vi tænker over vor Frelseres fødsel, død og opstandelse, er vi klar over, at „Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enb rme, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ (Johs. 3:16) Skønt Jesus led og blødte og døde på korsset, medens Han i dødsangst råbte til sin Fader, og skønt Faderen led stor pine og sorg ved sin Søns lidelser un-

der denne prøvelse, var det dog et sejrrigt  jeblik for dem og for enhver levende sjæl, som har livsånde.

Jeg er sikker på, at vi, med digteren Charles H. Gabriel, føler trang til at sige:

„O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist til mig,
at han for min frelse og salighed hengav sig,
at lide og dø for en synder s  arm som jeg,
at give mig bolig og tage mig hjem til sig.

Ja, ofte jeg tænker på vunderne i hans kød,
de smerter, han led for at frelse min sjæl fra død.

O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,
indtil i hans nærhed jeg knæler for tro-
nens fod."

— Sange, nr. 87

Jeg gad vide, om vi ofte nok standser op for at tænke på disse vigtige hændelser og fuldtud er klar over deres betydning for os. Kan vi overhovedet forestille os en så stor, altomfattende kærlighed, som vor Frelser må have haft for at kunne tilbyde at lide for os alle, så vi kunne blive sparet for dødsangsten ved personlig forsoning? Vi må forstå, at i overensstemmelse med Faderens livs- og frelsesplan faldt Adam, for at mennesket kunne blive til (Se 2. Nephi 2:25), og fordi faldet indførte døden og graven, må der have været behov for en forsoning og en måde, hvorpå menneskeheden kunne befries fra dødens bånd.

Dette var formålet med vor Herres korsfæstelse og opstandelse. På denne måde bliver alle forløst fra graven, men Han ønsker, at vi skal have endnu større velsignelser. Frelse fra evig død er i sandhed vidunderlig, men Han har tilbudt os en plan, hvorved vi kan få ophøjelse og evigt liv, eller liv med Gud, vor evige Fader.

Med dette formål for øje har Han genoprettet sin Kirke, og det er den samme Kirke Han organiserede med sine apostle, for at alle, som vil kaldes hellige, kunne blive belært og instrueret, og kunne omvende sig, blive døbt og modtage de frelsende ordnansers ved håndspåleggelse af mænd med myndighed.

Dette kan almindeligvis ikke forstås af verden. Hvor heldige er vi ikke, at vi er medlemmer af Jesu Kristi Kirke, hvor vi belæres om Evangeliet i dets fylde, således som det

er blevet åbenbaret og gengivet i disse sidste dage. Hvilken stor velsignelse er det ikke for os at vide, at Gud er en virkelig person, i hvis billede vi er skabt; at vi er Hans åndelige børn; at Han elsker os og er interesseret i os; og at Han gennem sin Søn har givet os en plan for livet, som, hvis den følges, vil kunne føre os tilbage til Hans nærhed, hvor vi kan nyde evig fremgang med vore børn og vore kære.

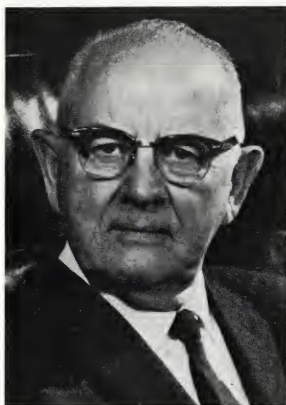
Jesus sagde: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:39)

Men blot det at kende disse ting og være medlemmer af Hans Kirke vil ikke frelse os eller bringe os de forjættede velsignelser. Det er ved at gøre Faderens vilje og ved at holde Hans bud og leve i overensstemmelse med Hans Evangeliums principper, at vi kan modtage de velsignelser, som er blevet lovet de trofaste.

Vi må lære og efterleve budene, og altid huske, at det første og største bud er: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Der er et andet, som er dette ligt: „Du skal elske din næste som dig selv.“ (Matt. 22:37, 39) Hvis vi vil efterleve disse to bud, kan vi ikke undgå at være beredt til at anerkende og efterleve de andre bud, og erindre, at hvis vi søger „først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.“ (Matt. 6:33)

Hvor passer det godt at mindes organisationen af Kirken og opstandelsen på samme tid! Opstandelsen gør det muligt for os at komme frem fra graven, og Kirken med sine frelsende ordnansers sætter os i stand til, i overensstemmelse med vor tro og vor trofasthed, at nyde ophøjelse og evigt liv. ○

Glimt af Himlen

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL
Fungerende præsident for De Tolvs Råd

Mine elskede søskende og venner! Der er blevet sagt meget om de store misgerninger, som formørker Himlens vinduer. Vi gyser ved den umoralitet, som forfærder os. Vi gribes næsten af panik ved de hyppige skilsmisser, de brudte hjem og børnekriminaliteten omkring os. Men måske bør vi sommetider standse op for at tænke på, at ikke alle er forbrydere, ikke alle er onde, og ikke alle er oprørske.

Mere end én gang har jeg gentaget en oplevelse, jeg havde, da jeg skulle have malet mit portræt.

På fjerde sal i templet ligger De Tolv Apostles Råds værelse med store stole i en halvcirkel. Her holder denne gruppe vigtige møder. Omkring på væggene findes portrætter af brødrene. Da jeg fik dette kald, så jeg disse portrætter med beundring og kærlighed, for det var i sandhed store mænd, jeg var knyttet til.

Nogen tid senere blev der af Kirkens Første Præsidentskab givet bemyndigelse til, at mit portræt skulle føjes til de andre.

Lee Greene Richards blev valgt som kunstneren, og vi gik straks i gang. Jeg sad på en stol på en forhøjning i hans atelier og prøvede meget ihærdigt på at se lige så smuk ud som nogle af de andre brødre. Med maling, pensel og palet parat granskede kunstneren mine træk og smurte ind imellem farverne på lærredet. Jeg måtte mange gange hen til atelieret. Efter nogle ugers forløb blev portrættet vist til Det Første Præsidentskab og senere til min hustru og min datter.

Det blev kasseret, og jeg måtte underkaste mig en ny omgang.

Vinklen blev ændret, der blev brugt mange timer, og endelig var portrættet nær ved at være færdigt. Denne særlige dag var lige så travl som de fleste andre. Jeg tænker, jeg drømte dagdrømme og var helt afsondret fra denne verden. Tilsyneladende havde han vanskeligt ved at overføre mit fjerne blik til lærredet. Jeg så, at kunstneren lagde sin palet og sine farver ned, foldede armene og så lige på mig, og jeg blev revet ud af min drøm ved det bratte spørgsmål: „Broder Kimball, har du nogensinde været i Himlen?“

Mit svar syntes at være et lige så stort chok for ham, da jeg uden tøven sagde: „Ih, ja, broder Richards, det har jeg virkelig. Jeg fik et glimt af Himlen, lige før jeg kom her til dit atelier.“ Jeg så ham blive afslappet, se intenst på mig, med undren i sine øjne. Jeg fortsatte:

„Ja. For netop en time siden. Det var i det hellige tempel på den anden side gaden. Beseglingsværelset, som er afsondret fra den støjfulde verden ved sine tykke, hvidmalede vægge, gardinerne lette og varme, møblerne pæne og værdige; spejlene på to vægge over for hinanden syntes at spejle én lige ind i uendeligheden, og de smukke glasmalerier på vinduet foran mig, skabte en fredfyldt glød. Alle personerne i værelset var klædt i hvidt. Her var fred og harmoni og ivrig forventning. En velsoigneret, ung mand og en ung kvinde med en meget smuk kjole på, ubeskrivelig yndig, knælede på hver sin side af alteret. Med den mig tildelte myndighed udførte jeg den himmelske ceremoni,

som viede og besejlede dem for evigheden på jorden og i de celestiale verdener. De rene af hjertet var der. Himlen var der.

„Da den evige vielse var udført, og da gratulationerne var fremsagt, rakte en lykkelig fader, strålende af glæde, sin hånd imod mig og sagde: „Broder Kimball, min hustru og jeg er almindelige mennesker og har aldrig haft succes i livet, men vi er umådelig stolte af vore børn.“ Han fortsatte: „Dette er den sidste af vore otte børn, som kommer ind i dette hellige hus for at blive tempelviet. De og deres ægtefæller er her for at deltage i vielsen af den yngste. Det er vor lykkeligste dag, med alle vore otte børn viet på den rette måde. De er trofaste mod Herren ved at arbejde i Kirken, og de ældste er ved at opdrage børn i retfærdighed.“

„Jeg så på hans barkedede hænder, hans grove ydre og tænkte ved mig

selv: „Her er virkelig en Guds søn, som opfylder sin bestemmelse.“

„„Succes?“ sagde jeg, da jeg greb hans hånd. „Det er den mest succesrige historie, jeg har hørt. I kunne have samlet millioner i aktier og obligationer, bankkonti, jord og fabrikker, og dog have været en flasko. I opfylder det formål, hvortil I er blevet sendt til denne jord, ved at bevare jeres liv i retskaffenhed, ved at føde og opdrage denne store flok efterkommere, og oplære dem i tro og arbejde. Mine kære venner, I har overordentlig stor succes. Gud velsigne jer.“

Min historie var færdig. Jeg så op på portrætmaleren. Han stod ubevægelig i dybe tanker, så fortsatte jeg: „Ja, kære broder, jeg har haft mange glimt af Himlen.“

„Engang var vi til konference i en fjernliggende stav. Vi kom til stavspræsidentens fordringsløse hjem ved middagstid om lørdagen. Vi bankede

på døren, og den blev åbnet af en sød moder med et barn på armen. Hun var en af den slags mødre, som ikke vidste, at der fandtes tjenestepiger og tjenerne. Hun var ikke en kunstners model eller en fin dame. Hendes hår var pænt rødt, hendes tøj var sømmeligt og smagfuldt. Hun smilede, og skønt hun var ung, viste hun den sjældne kombination af erfaringens modenhed og glæderne ved et hensigtsmæssigt liv.

„Huset var lille. Opholdsstuen, hvor vi blev budt velkommen, var fyldt til trængsel, og i midten var et langt bord og mange stole. Vi gjorde os i stand i det lille soveværelse, som var stille til rådighed for os, ved at nogle af børnene var blevet sendt hen til naboerne for at sove, og vi vendte tilbage til opholdsstuen. Hun havde haft meget travlt ude i køkkenet. Hendes mand, stavspræsidenten, vendte kort efter tilbage fra sit arbejde og bød os velkommen og forestillede stolt alle sine børn for os, efterhånden som de vendte hjem fra deres arbejde og leg.

„Næsten som ved et tryller var aftensmaden færdig, for „mange hænder giver let arbejde“, og disse utallige hænder var behændige og rutinerede. Hvert enkelt af børnene viste tegn på at være blevet belært om ansvar. Hver enkelt havde bestemte pligter. Et af børnene havde hurtigt lagt dug på, en anden lagde knive, gaffler og skeer på plads, og en tredje dækkede den med store tallerkener med bunden i vejret. (Fadene var ikke kostbare.) Derefter kom store kander med flødeagtig mælk, store stabler af skiver af hjemmebagt brød, en skål ved hver plads, et fad med frugt fra haven og en tallerken med ost.

„Et af børnene anbragte stolene med ryggen til bordet og uden forvirring knælede vi alle ved stolene med an-

sigtet mod bordet. En af de unge sønner blev bedt om at være talerør ved familiebønnen. Det var improviseret, og han bad Herren om at velsigne børnene og deres skolearbejde, og missionærerne og biskoppen. Han bad for os, som var kommet for at afholde konference, at vi måtte 'prædike godt', for sin fader i hans kirkelige pligter, for alle børnene, at de 'ville være gode og kærlige ved hinanden', og for de små kolde, skælvende lam, som ville blive født i lammefolden på bakken i denne vinterlige nat.

„En af de meget små velsignede maden, og tretten tallerkener blev vendt om og tretten skåle fyldt, og aftensmåltidet begyndte. Der blev ikke givet undskyldninger for maden, hjemmet, børnene eller den almindelige situation. Samtalen var opbyggelig og behagelig. Børnene var velopdragne. Disse forældre imødegik enhver situation med rolig værdighed og ligevægt.

„I disse dage, hvor folk har få eller ingen børn, hvor mange hjem ofte blot har et eller to egenkærlige og ofte forkælede børn, luksuøse hjem med tjenestefolk, sønderbrudte hjem hvor livet foregår uden for hjemmet, var det yderst forfriskende at sidde sammen med en stor familie, hvor indbyrdes afhængighed og kærlighed og harmoni var indlysende og hvor børnene voksede op i uselvskhed. Så tilfredsstillende og bekvemt følte vi det midt i denne dejlige enkelhed og sundhed, at vi ikke tænkte på de umage stole, det slidte gulvtæppe, de billige gardiner, husets lidenhed, eller de mange sjæle, som skulle optage de får rum, der var til rådighed.“

Jeg standsede op. „Ja, broder Richards, jeg så et glimt af Himlen den dag og mange andre dage, mange steder.“ Han syntes uinteresseret i sit malerarbejde. Han stod og lyttede,

tilsyneladende ivrig efter mere, og næsten ufrivilligt fortalte jeg ham om en anden flugt ind i himmelske forhold.

„Denne gang var det i det indianske reservat. Selv om de fleste navajokvinder synes at være frugtbare, var denne søde lamanitiske kvinde ikke blevet velsignet med selv at få børn i hendes mangeårige ægteskab. Hendes mand havde godt arbejde. De var nyligt blevet omvendt til Kirken og var ved at foretage deres ugentlige indkøb. Da vi så på det, der lå i deres store, godt fyldte kurv, var det tydeligt, at der kun var sunde fødevarer — intet øl, ingen kaffe, ingen cigaretter. 'I kan lide Carokaffe, ikke?' spurgte vi dem, og deres svar rørte os: 'Ja, vi har drukket kaffe og øl hele vort liv, men siden mormonmissionærerne fortalte os om Visdomsordet har vi brugt Carokaffe, og vi ved, det er bedre for børnene, og de kan lide det.'"

„Børn?' spurgte vi. 'Vi troede ikke I havde nogen børn.' Dette fik dem til at forklare, at de havde fyldt deres

hjem med atten forældreløse navajobørn i alle aldre. Deres hus var stort, men deres hjerter var endnu større. Uselvskhed — kærnen af menneskelig venlighed! Oprigtig kærlighed! Disse gode indianere kunne gøre mange af deres samtidige, som lever egenkærligt og selvglade, til skamme.“ Jeg sagde til kunstneren: „Himlen kan være i et stort hus eller i et lille telt, broder Richards, for Himlen er noget vi selv laver.“ Jeg var parat til at vende tilbage til billedet, men tilsyneladende var han ikke tilbøjelig til det. Han stod og lyttede intenst.

„Denne gang var jeg på Hawaii i det smukke, lille tempel i Laie. Det var en missionærgruppe. Ånden var tilstede; missionærerne kunne næppe vente, til det blev deres tur til at bære vidnesbyrd om Herrens Evangelium. Endelig nåede den lille japanske missionær frem. På strømpefødder knælede hun ærbødig ved talerstolen, og med et hjerte, der var nær ved at bryde af taknemmelighed for Evangeliet og dets muligheder, udøste hun sin sjæl til Himlen.

„Himlen var der, broder, i det lille værelse, på det hellige sted, i Stillehavets paradys med disse søde, hengivne unge Kristi soldater.“

Jeg fortsatte: „Himlen har også været i mit eget hjem, broder Richards, når vi har holdt hjemmeaften. I årenes løb har værelset været fyldt med vore børn, når hver enkelt, ivrig efter at det skulle blive deres tur, sang en sang, førte an i en leg, fremsagde en trosartikel, fortalte en historie og lyttede til trosfremmende hændelser og evangeliebelæring fra forældre, som elskede dem.“

„Og jeg fandt også Himlen i Europa. „Ældste Vogel, en lokal ung tysker med stor tro, hvis forældre nægtede at hjælpe ham i den mission, som han ønskede at udfylde. Et venligt amerikansk medlem hjalp med en månedlig check til udgifterne ved missionen. Han var glad for sit arbejde, og alt gik godt i halvandet år. En dag kom et brev fra hustruen til hans vel-

gør med den meddelelse, at hendes mand var blevet dræbt ved en ulykke, og det ville være umuligt at sende flere penge.“

„Ældste Vogel skjulte sin skuffelse og bad inderligt for at finde en løsning. Da han og hans amerikanske kammerat ældste Smith, en dag kom forbi et hospital, opstod der i hans sind en løsning på hans økonomiske problem. Den næste dag undskyldte han sig og var borte et stykke tid. Da han kom tilbage, sagde han kun lidt og gik tidligt i senge. Da han blev spurgt om grunden, sagde han, at han var lidt træt. Et par dage senere lagde ældste Smith mærke til en lille bandage på den tyske broders arm, men hans spørgsmål blev let afvist.“

„Tiden gik, og ældste Smith blev mistænksom ved de periodiske bandager, indtil ældste Vogel, ude af stand til at bevare sin hemmelighed længere, fortalte ham: 'Ser du, min ven i Amerika er død og kan ikke længere

støtte min mission. Mine forældre er stadig uvillige til at hjælpe mig, så jeg gik til blodbanken på hospitalet, så jeg kan fuldende min mission.' Sælge sit værdifulde blod for at frelse sjæle! Nuvel, er det ikke det Mesteren gjorde, da Han gav hver eneste dråbe ved sit store offer?

„Tror du på Himlen, broder?“ spurgte jeg. „Ja, Himlen er et sted, men også en tilstand; det er hjem og familie. Det er forståelse og venlighed. Det er indbyrdes afhængighed og uegennyttig aktivitet. Det er rolig, sund levevis, personligt offer, ægte gæstfrihed, sund omsorg for andre. Det er at efterleve Guds befalinger uden praleri eller hyklari. Det er alting omkring os. Vi behøver kun være i stand til at erkende, når vi finder den og glæde os over den. Ja min kære broder, jeg har set mange glimt af Himlen.“

Jeg rettede mig op i min stol og satte mig til rette. Kunstneren samlede sin

palet, sine pensler og sine farver sammen, foretog nogle få strøg på portrættet og sukkede tilfreds, medens han sagde: „Det er færdigt.“

Til rette tid blev det anbragt sammen med de andre brøders i De Tolvs rådsværelse på fjerde sal i Salt Lake Templet, hvor det hænger den dag i dag.

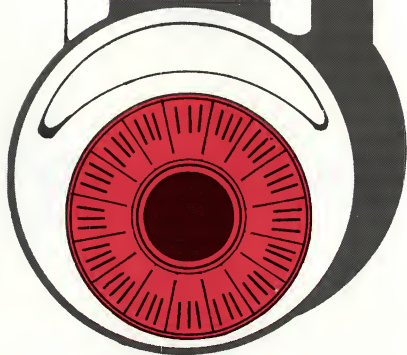
Jesu Kristi Evangelium lærer menneskene at leve retskaffent, gøre familien til det højeste, hjemmet ukrænkeligt. Det får sine tilhængeres karakter til at bevæge sig mod ufejlbarlighed. Det er den sande vej. Hvis det bliver efterlevet rigtigt, vil det forædle menneskene henimod guddommelighed.

Må Mesterens sande Evangelium nå ind til os alle, beder jeg, i Jesu Kristi navn. Amen.

Prioritering

AF WENDELL J. ASHTON

I går satte jeg mig, efter en hård tennis-double match, på en træbænk foran mit metalskab og begyndte at dreje koden på min lås. Låsen ligner den, vor søn har på sin cykle, med en metalstang, omkring en centimeter tyk, som går i et hårnålesving ud fra den cirkelrunde kodeskive. Mine svedige fingre begyndte at dreje. Skiven lod sig dreje til 6, derefter til 38 og til sidst til 28. Låsen åbnede sig ikke.

Jeg prøvede igen.

Men låsen var stadig lukket.

Igen drejede mine utålmodige fingre på den.

Låsen blev ved med at være fastlåst — lige så tæt som en bulldogs lukkede kæber.

Dette var aldrig før sket med denne lås. Jeg trængte til et brusebad, før jeg tog tilbage til kontoret til en aftale.

Inden jeg drejede koden igen, standsede jeg op for at tænke over, hvad jeg måske kunne have gjort forkert. Medens jeg spekulerede, kom den tanke til mig: Du har drejet de tre numre i forkert rækkefølge. Du har drejet 6, derefter 38 og til sidst 28. Rækkefølgen skulle være 38, 28, 6.

Jeg prøvede igen. Låsen åbnede sig straks, således som den altid havde gjort.

Fejlen var, at jeg i ekstase over en af mine sjældne sejre i tennis og i hastværket med at komme tilbage til kontoret, havde kludret i det med hensyn til, hvad der skulle drejes først på låsen. Jeg havde drejet 6 først i stedet for sidst. I livets medgang og modgang, i dagens hastværk er det så let at kludre med, hvad der skal først. Sommetider har jeg gjort de ting først, som jeg skulle have gjort sidst, ligesom da jeg drejede 6 på låsens kode.

Jesus gav os en stor lektion om, hvad vi skulle sætte først. Husker I et af Hans besøg i Betania, den lille landsby på Oliebjergets skråninger, omkring tre kilometer fra Jerusalem? I Betania boede Jesu gode venner, der lå søstrene Marta og Marias hus. Efter at Jesus var kommet ind i deres hus, satte Maria sig ved Hans fødder og lyttede til Hans ord, men Marta havde af hensyn til gæsten travlt med husets forberedelser. Marta „havde travlt med meget husligt arbejde.“ Hun blev bekymret og kom hen til Jesus og sagde: „Herre! bryder du dig ikke om, at min søster har ladet mig være ene om arbejdet? sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.“

Blidt svarede Mesteren: „Marta! Marta! du gør dig bekymring og uro med mange ting;

„men ét er nødvendigt. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.“ (Luk. 10:40-42.)

Marta, som bekymrede sig om mange ting, havde byttet om på det, der burde komme først. Husforberedelserne var kommet før den vigtigere prioritet: selve gæstens besøg.

Jeg husker et hjem, som jeg besøgte en aften sammen med en anden. Møblerne i opholdsstuen var dækket med hvide lagener, og derfor blev vi vist ind i et andet værelse. Vi gik bort fra hjemmet med en fornemmelse af, at kvinderne var mere interesseret i at bevare sine møbler uplettede, end i at byde besøgende varmt velkommen.

I denne uge besøgte vi nogle naboer, hvis søn netop havde talt ved vort nadvermøde. Han skulle rejse på mission til Brasilien. Han holdt en oprigtig, bevægende, meget moden tale. Han ydede sine forældre sin hyldest. Vi har set den unge mand vokse op fra ganske lille. Han er en fremragende ung mand, også sportsmand, og havde opnået strålende resultater i skolen.

I hjemmet sludrede jeg med den unge mands mormor. Vi talte om den unge mands forældre.

„Hvilken vidunderlig far, den dreng har haft!“ sagde hun. „Jeg kan huske, da han og min datter byggede deres hus. De gjorde det meste af arbejdet selv. Jeg husker, da faderen stod på en stige og malede. Da en af hans to sønner kaldte på ham, for at få hjælp i et problem, lagde faderen penslen og klatrede ned ad stigen. Så hørte han på drengens problem og ydede sin faderlige hjælp. Jeg vidste, hvor ivrig han var for at få huset færdigt. Men færdiggørelsen af huset kom ikke før hans omsorg for dem, for hvem huset skulle bygges — hans hustru og de to sønner.“

Sammen med sin familie har faderen øjensynligt bevaret sin sans for prioritering i den rigtige rækkefølge.

Enhver rask og rørig mand bør være en god forsørger for sin familie. Og dog er der nogle mennesker, som lader forsørgerbyrden tage overhånd over dem, som de skal forsørge. Nogle lader deres iver for deres stillinger i Kirken fortrænge de dyrebare øjeblikke med deres hustruer og børn hjemme.

For år tilbage var der en ædel kvinde, som sagde om sin elskede mand, en respekteret leder i Kirken på vor egen: „Han har så travlt med at udføre arbejde i Kirken, at jeg håber, at han ikke glemmer, hvorledes man skal være en kristen.“

Enhver mand og kvinde vil være lykkelig, hvis han yder sit bedste i Kirken, på sit arbejde, i sit samfund og i sine hobbies. Men endnu lykkeligere er den, som husker Jesu lektie til Marta om, hvad der bør komme først. ○

Fødselsdage

Stjernen ønsker tillykke til følgende søskende:

Ella Jensen, Odense, 60 år den 1. marts.
Jens Christian Petersen, Randers, 80 år den 2. marts.

Birgitte Nørskov Rasmussen, Vejle, 75 år den 3. marts.

Sigrid Jensen, Fredericia, 65 år den 3. marts.

Thomas Kristian Kristensen, Randers, 85 år den 4. marts.

Louise Sørensen, København, 85 år den 4. marts.

Ingeborg Johannesen, Ålborg, 70 år den 11. marts.

Anna Andersen, København, 70 år den 11. marts.

Evantea Hansen, Randers, 70 år den 14. marts.

Agnes Christiansen, Odense, 60 år den 15. marts.

Hjalmar Hornemann Hansen, Svendborg, 75 år den 16. marts.

Anna Nielsine Jensen, Odense, 85 år den 17. marts.

Mette Kristine Østergård, Randers, 80 år den 17. marts.

Louis Nielsen, København, 70 år den 17. marts.

Edith Jørgensen, Amager, 60 år den 18. marts.

Søren Svend Aage Jensen, København, 70 år den 19. marts.

Hans Rauff, Grindsted, 80 år den 23. marts.

Svend Holger Sørensen, Odense, 70 år den 26. marts.

Sigurd Andersen, Odense, 70 år den 31. marts.

Livet er evigt

ÆLDSTE EZRA TAFT BENSON af De Tolvs Råd

Mine brødre og søstre — sete og usete over hele verden: Jeg taler til jer på denne måde ved denne højtidelige og dog glædelige lejlighed på grund af min overbevisning om, støttet af Den hellige Skrift, at vi alle virkelig er søskende, børn af den samme himmelske Fader i ånden.

Vi er evige væsener. Vi levede som intelligente ånder før dette jordiske liv. Vi lever nu i en del af evigheden. Vor fødsel her på jorden var ikke begyndelsen, og døden, som vi alle kommer til at stå overfor, er ikke afslutningen.

„Vor fødsel er kun en søvn og en glæmsel, den sjæl, som løfter sig med os, vort livs stjerne har sin oprindelse andetsteds og kommer fra det fjerne; ikke i det fuldstændig glemte, og ikke i yderste nøgenhed, men som voksende skyer af herlighed kommer vi fra Gud, som er vort hjem.”

— William Wordsworth¹

„Intimations of Immortality”

Som evige væsener har vi alle en gnist af guddommelighed i os. Og jeg er, idet jeg har rejst over meget af denne verden, på begge sider af jerntæppet, overbevist om, at vor Faders børn i det væsentlige er gode. De ønsker at leve i fred, de ønsker at være gode ved deres næste, de elsker deres hjem og deres familie, de ønsker at forbedre deres levevilkår, de ønsker at gøre, hvad der er ret, de er

i det væsentlige gode. Og jeg ved, at Gud elsker dem.

Og som Hans ydmyge tjener har jeg i mit hjerte kærlighed til vor Faders børn. Jeg har truffet dem på såkaldte høje steder så vel som lave. Jeg har mødtes med dem i deres hjem, på deres marker, på deres små bøndergårde, i deres butikker, på landevejene på jorden, og i luften. Jeg har haft det privilegium at mødes med dem ved store og små møder, dyrke

Gud sammen med dem i deres kirker, herunder en lille baptistkirke, som var fyldt til trængsel i Moskva i Rusland.

Atter siger jeg, at vor Faders børn, mine kære søskende, i det væsentlige er gode. Jeg ved, at Herren elsker dem. Og som Hans ydmyge tjener har jeg kærlighed i mit hjerte til dem. Må Gud velsigne jer, hvorsomhelst I er, og være jer nær, når Han kan og vil det gennem sin Ånd.

Ja, når vi rejser gennem denne forvirrede, syndige verden, fyldt med fristelser og problemer, bliver vi ydmyge ved forventningen om døden, ved livets usikkerhed og ved Guds magt og kærlighed. Vi bliver alle bedrøvede ved tabet af vore kære. Men vi føler også taknemmelighed. Taknemmelighed for den vished vi har om, at livet er evigt. Taknemmelighed for den store evangelieplan, som er givet gratis til os alle. Taknemmelighed for livet, for belæringerne og for vor Herre Jesu Kristi offer, Han hvis opstandelse vi vil mindes i de nærmeste dage.

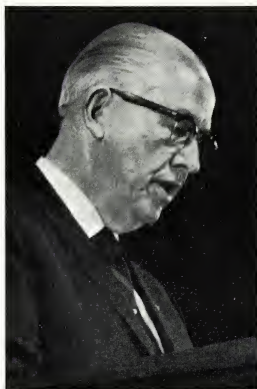
Tak Gud for Mesterens, Jesu Kristi liv og gerning, Han som brød dødens lænker, som er verdens lys og liv, og som satte eksemplet og oprettede retningslinierne for os alle, og som forkyndte:

„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

„Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø...” (Johs. 11:25-26)

„Om manden dog døde for atter at le-

Lydigheid mod Herrens plan er den første lektie til evig oplyselse

vel" spurgte Job, profeten, i gamle dage. (Job 14:14) Min gode ven, U.S.A.s senator Everett Dirksen (1896-1969) besvarede kort før sin død på udtryksfuld måde Jobs spørgsmål med følgende ord: „Hvilket jordisk væsen, som stod på tærsklen til uendeligheden, har ikke spekuleret over, hvad der ligger på den anden side af det slør, som adskiller det sette fra det usete?

„Hvilket jordisk væsen, som reagerer på det mystiske instinkt, at jordisk opløsning er nær, har ikke tænkt over, hvad der ligger på den anden side af graven?

„Hvilket jordisk væsen, til hvem den mærkelige og rolige resignation er kommet, at livets rejse er ved at være forbi, har ikke tænkt over den evige skæbne og hvad der kan være der?

„For århundredre siden sad Job, der så længe var blevet velsignet med enhver materiel velsignelse, blot for at opdage at han var dybt ramt af alt, hvad der kan overgå et menneskeligt væsen, sammen med sine ledsagere og udtalte det tidløse spørgsmål: „Om manden dog døde for atter at level!“ Ved påskehøjtid, når hele kristenheden fejrer opstandelsen og søger svar på mange spørgsmål, står det spørgsmål i forgrunden, som Job stillede: „Om manden dog døde for atter at level“

„Hvis der er en plan i dette univers og i denne verden, hvori vi lever, må der være en planlægger. Hvem kan se universets uforklarlige mysterier uden at tro, at der er en plan for hele menneskeheden og også en planlægger? . . .

„Om manden dog døde for atter at level! I sandhed, det skal han, lige så sikkert som dag følger på nat, lige så sikkert som at enhver bølgetop skaber en bølgedal.“ (*U.S. News & World Report*, 8. November 1965, p. 124.)

Ja, livet er evigt. Vi lever videre efter

jordelivet, selv om vi ofte taber den store, vigtige sandhed af syne.

Vor tilbøjelighed er ofte altfor stærkt rettet mod usle, forgængelige genstande. Jordens materielle skatte er blot til for at forsyne os, så at sige, med kost og logi, medens vi går i skole her. Det er meningen, at vi skal anbringe guld, sølv, huse, værdipapirer, jord, kvæg og andre jordiske besiddelser på deres rette sted.

Ja, dette sted er kun af midlertidig varighed. Vi er her for at lære den første lektie imod ophøjelse — lydighed mod Herrens evangelieplan.

Ja, der er den stadige forventning om døden, men i virkeligheden findes der ingen død — ingen varig adskillelse. Opstandelsen er virkelighed. Skriften er fuld af beviser. Næsten umiddelbart efter Mesterens strålende opstandelse berettede Mattæus:

„Og gravene åbnede sig, og mange af de hensevdede helliges legemer opstod,

„og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange.“ (Matt. 27:52-53)

Apostlen Johannes på Øen Patmos „så de døde, store og små, stå foran tronen.“ (Åb 20:12.)

Og således kan vi citere atter og atter fra Den hellige Skrift, både den gamle og den nye.

Åndevederen er ikke langt borte. Sommetider bliver sløret mellem dette liv og livet herefter meget tyndt. Vore kære, som er gået bort, er ikke langt fra os. En stor, åndelig leder spurgt: „Men hvor er åndevederen?“, og besvarede så selv sit spørgsmål: „Det er her.“ Går ånder uden for grænserne til denne organiserede jord? Nej, det gør de ikke. De bringes frem på denne jord med det udtrykkelige formål at bebo den i al evighed.“ . . . når ånderne forlader deres legemer, er de i vor Faders og Guds nærhed; de bliver så

forberedt til at se, høre og forstå åndelige ting . . . Hvis Herren vil tillade det, og det er Hans vilje, at det skulle gøres, kunne man se de ånder, som er gået bort fra denne verden, lige så tydeligt som man nu ser legemer med sine naturlige øjne . . .“ (Brigham Young i *Journal of Discourses*, Vol. 3, pp. 367-69.)

Ja, livet er evigt, og derfor:

„Selv om himlen synes mørk i dag, i morgen vil den være blå; når hver en sky er svundet bort, Guds forsyn skinner klart.“ (Ukendt forfatter)

Hvad kan døden lignede ved? Her er en enkel hændelse, fortalt af dr. Peter Marshall, præst ved U.S.A.s Senat: I et hjem var en lille dreng, eneste søn, syg af en uheldbredelig sygdom. Måned efter måned havde moderen ømt plejet ham, men efterhånden som ugerne gik, og han ikke blev bedre, begyndte den lille fyr gradvis at forstå meningen med døden, og han var selv klar over, at han snart skulle dø. En dag havde hans moder læst historien om Kong Arthur og ridderne om det runde bord, og da hun lukkede bogen, lå drengen tavs et øjeblik, og så stillede han det spørgsmål, som havde ligget ham på sinde: „Mor, hvad er det at dø? Mor, gør det ondt?“ Hendes øjne fyldtes med tårer. Hun sprang op og flygtede ud i køkkenet, antageligt for at hente noget. På vejen bad hun en stille bøn om, at Herren ville sige hende, hvad hun skulle sige, og Herren sagde det virkelig. Straks vidste hun, hvorledes hun skulle forklare det for ham. Hun sagde, da hun vendte tilbage fra køkkenet: „Kenneth, kan du huske, at da du var en lille dreng, legede du tit så voldsomt, at du var alt for træt til at klæde dig af, og så tumlede du om i Mors seng og faldt i søvn? Om morgenen vågnete du op og befandt dig til din store overraskelse i din egen seng. Om

aftenen havde din fader taget dig op i sine store, stærke arme og båret dig ind i dit eget værelse. Kenneth, døden er sådan; vi vågner blot op en morgen og befinder os i det værelse, hvor vi hører til, fordi vor Herre Jesus elsker os." Drengens strålende øjne så op og fortalte hende, at der ikke mere var frygt, kun kærlighed og tillid i hans hjerte, når han skulle gå for at møde sin Fader i Himlen. Han spurgte aldrig igen, og nogle uger senere faldt han i søvn, akkurat som hun havde sagt. Det er sådan døden er. (Se Catharine Marshall: *A Man Called Peter* (New York, McGraw Hill 1951), pp. 272-73.)

Ja, livet er evigt. Døden er ikke afslutningen. Det er på sin plads, at vore tanker i denne påsketid vender sig mod den mest strålende begivenhed, vor Herres, Jesu Kristi opstandelse. Som jeg i taknemmelighed har bevidnet mange gange:

Jeg ved, at Jesus er Kristus — verdens Frelser og Forløser — selve Guds Søn. Han blev født som spæd i Bethlehém. Han levede og virkede blandt mennesker. Han blev korsfæstet på Golgata. På trediedagen opstod Han igen.

Til de sorgfulde, tvivlende kvinder ved graven forkyndte englene: ". . . Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden . . ." (Luk. 24:5-6) Der er intet i historien, der kan sammenlignes med denne dramatiske forkyndelse: "Han er ikke her, men han er opstanden."

Ingen som helst anden begivenhed har påvirket denne jord så effektivt som Jesu Kristi liv. Vi kan ikke fatte vort liv uden Hans lærdomme. Uden Ham ville vi være fortabt i et blændværk af trosretninger og gudsdyrkelser, opstået i frygt og mørke, hvor det sensuelle og materialistiske ville herske. Vi er for langt fra det mål, Han

har sat for os, men vi må aldrig tabe det af syne; vi må heller ikke glemme, at vor store opstigning imod lyset, imod fuldkommenhed, ikke ville være mulig uden Hans lærdomme, Hans liv, Hans død og Hans opstandelse.

Må Gud fremskynde den dag, da folk alle vegne vil tage imod Hans lærdomme, Hans eksempel og Hans guddommelighed; ja, da de vil antage Hans strålende opstandelse, der brød dødens lænker for os alle, som virkelig-
hed.

Ja, vi må lære og atter lære, at kun ved at antage og efterleve kærlighedens Evangelium, således som det forkyndes af Mesteren, og kun ved at gøre Hans vilje kan vi bryde de lænker af uvidenhed og tvivl, som binder os. Vi må lære denne enkle, strålende sandhed, så vi kan opleve de dejlige, åndelige glæder nu og evigt. Vi må glemme os selv ved at gøre Hans vilje. Vi må sætte Ham først i vort liv. Ja, vore velsignelser mangfoldiggøres, når vi deler Hans kærlighed med vor næste.

I den udstrækning, hvor vi viger fra den fulde, som er afmærket for os af Manden fra Galilæa, i samme udstrækning svigter vi i vor personlige kamp for at overvinde vore verdener. Men vi er ikke uden Hans hjælp. Atter og atter sagde Han til sine disciple og til os alle: „Jeres hjerte forfærdes ikke! . . .“

„Hvis I beder mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det.“

„Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; . . .“

„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; . . .“ (Johs. 14:1, 14, 18, 27.)

Vi føler Hans trøstende Ånd i et barns søde bøn, og den rolige, faste tro hos alle, som har ladet Hans Evangelium gennemtrænge deres liv. Hvilken kostelig gave er det ikke, at vi kan lære Ham at kende gennem vore egne

bønner og gennem de hellige og højtidelige vidnesbyrd fra dem, som har set Ham, kendt Ham, følt Hans nærhed.

Mine kære søskende, på tærskelen til påskemorgen, mere end nitten hundrede år efter Hans opstandelse, giver jeg jer mit højtidelige vidnesbyrd, at jeg ved, at Jesus Kristus lever. Han blev virkelig oprejst fra de døde, ligesom vi vil blive det. Han er opstandelsen og livet.

Han viste sig for mange i den gamle verden efter sin opstandelse.

Og i henhold til vore dages Skrifter, som er hellige for mig, tilbragte Han tre strålende dage, før sin himmelfart, hos sine „andre får“ i Amerika — den nye verden — og Han lever i dag.

Jeg citerer fra en åbenbaring til profeten Joseph Smith og hans medarbejder Sidney Rigdon den 16. februar 1832:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

„Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

„at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud.“ (L. & P. 76:22-24.)

Ja, mine venner, Jesus er Kristus. Han lever. Han brød virkelig dødens lænker. Han er vor Frelser og Forløser, virkelig Guds Søn.

Og Han vil komme igen, således som Bibelen forkynder: „Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen.“ (Ap. Gern. 1:11.)

Ja, denne samme Jesus er allerede kommet til jorden i vore dage. Den opstandne Kristus — herliggjort, op-
højet, denne verdens Gud under Faderen — viste sig for den unge Jo-

seph Smith i 1820. Denne samme Jesus, som var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Moses Gud, Skaberen af denne jord, er kommet i vore dage. Han blev forestillet af Faderen for Joseph Smith med følgende ord: „Denne er min elskede Søn. Hør ham!“ (Joseph Smith 2:17.)

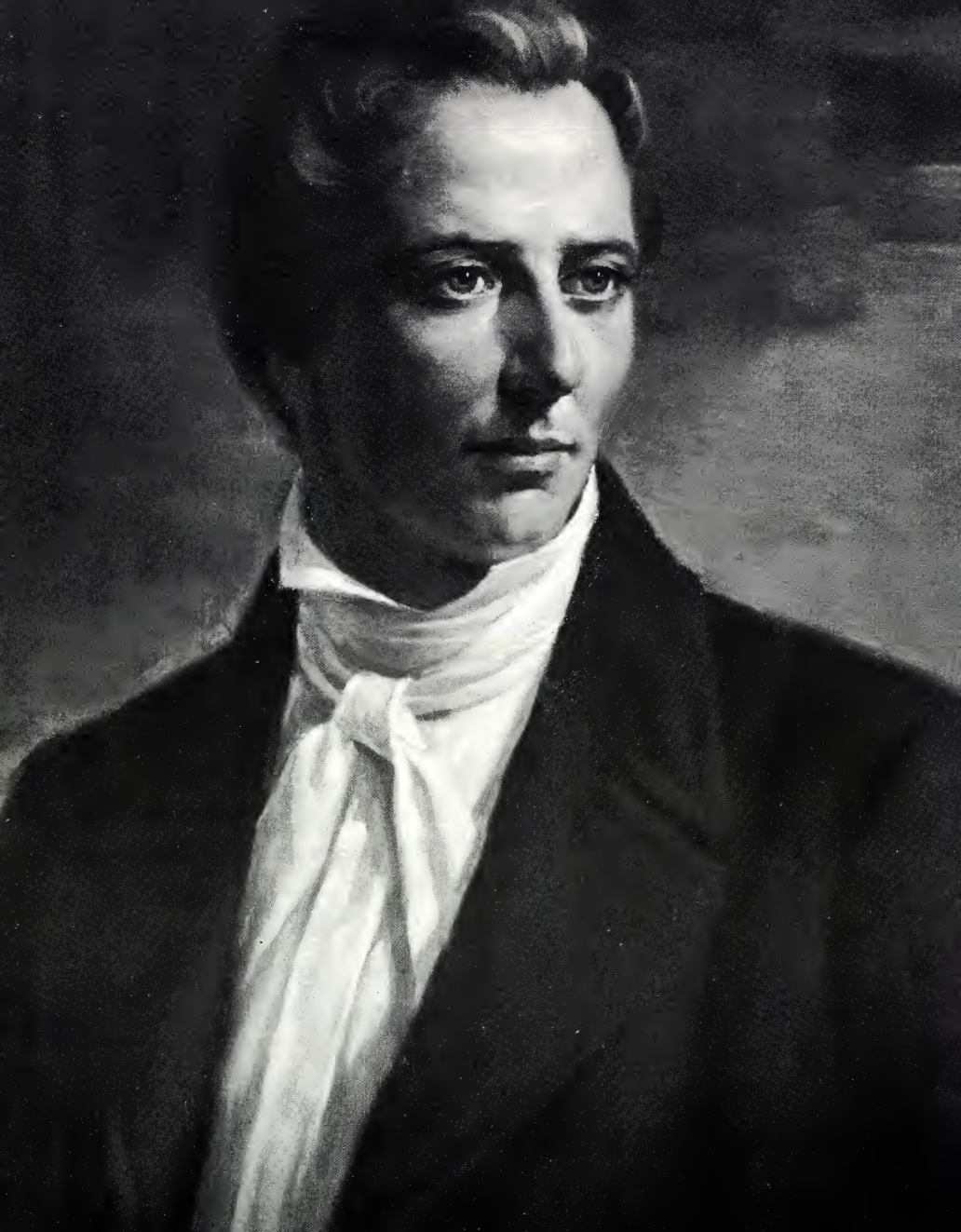
At Gud Faderen og Hans Søn Jesus Kristus viste sig for den unge profet er den største begivenhed, som er sket i denne verden siden Mesterens opstandelse. Som Jesu Kristi genoprettede Kirke bærer vi ydmygt og i taknemmelighed dette vidnesbyrd for alle mennesker. Dette budskab er et verdensbudskab. Det er sandheden, beregnet til alle vor Faders børn. Omkring tre millioner medlemmer af Kirken over hele verden bærer dette højtidelige vidnesbyrd.

I dag er der tusinder af trofaste missionærer i mange lande, som på egen bekostning bringer dette yderst vigtige budskab ud til verden. Jesus er Kristus, menneskehedens Frelser, verdens Forløser, selve Guds Søn. Han er denne verdens Gud, vor Talsmand hos Faderen.

I dag bærer tyve tusind missionærer — sandhedens budbringere, og de tre millioner medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — Mormonkirken — vidnesbyrd om, at Gud igen har talt fra Himlen, at Jesus Kristus igen har vist sig for mennesket, at opstandelsen er virkelighed.

I dag bevidner jeg sandheden af dette budskab, som de bærer, og føjer mit eget højtidelige vidnesbyrd til, i Jesu Kristi navn. Amen. ○

¹ Wordsworth, William: Engelsk digter, 1770-1850.

*Klassikere i
Mormonkirken*

KING FOLLETT TALEN

King Follet Talen, en af klassikerne i Kirkens litteratur, blev holdt af Profeten Joseph Smith ved Kirkens konference i Nauvoo, Illinois, den 7. april 1844. Omkring tyve tusind Hellige var forsamlet.

Beretningen om talen anførte, at det var begravelsestalen for ældste King Follett, en af Profetens nære venner, som var blevet dræbt ved en ulykke den 9. marts. Nedskrevne referater af talen blev foretaget af Willard Richards¹, Wilford Woodruff², Thomas Bullock³, og William Clayton⁴. Dette optryk er taget fra Documentary History of the Church, Vol. 6, side 302-17. Heri bemærkes: „Dette er ikke et stenografisk referat, men et omhyggeligt og dygtigt udført referat, foretaget af disse mænd, som var øvede i at aflægge rapport og tage referater. Øjensynligt er der nogle ufuldkommenheder i rapporten og nogle tanker udtrykt af Profeten, som ikke er helt afrundet og ikke gjort helt færdige ...”

Man bør også bemærke, at denne tale blev holdt to måneder før Joseph Smiths død. I disse måneder var Kirkens fjender overordentlig aktive, og Profeten forudså utvivlsomt de kommende begivenheder.

Første del af talen trykkes i denne måned, og slutningen er planlagt til maj måneds udgave af Den danske Stjerne.

AF JOSEPH SMITH, JR. (1805-1844)

Første Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Elskede søskende! Jeg vil henlede denne forsamlings opmærksomhed, medens jeg taler til jer, på emnet: de døde. Vor elskede broder, ældste King Follets død, (han blev, som I ved, knust i en brønd af en nedfalden sten), har mere end noget andet ført mig til dette emne. Hans slægtinge og venner har bedt mig om at tale, men eftersom der findes mange i denne forsamling, som bor her i byen så vel som andetsteds, der har mistet venner, følger jeg trang til at tale om emnet i almindelighed og give jer mine tanker, så vidt som det står i min magt og så vidt som jeg vil blive inspireret af den Helligånd til at dvæle ved dette emne.

Jeg behøver jeres forbønner og jeres tro, så jeg kan have den almægtiges Guds beløring og den Helligånds Gave, så jeg må kunne fremsætte ting, der er sande, og som I let kan forstå, og også for at mit vidnesbyrd må overbevise jeres hjerter og sind om sandheden af det, jeg skal sige. Bed, at Herren må styrke mine lunger og stille vinden. Lad de helliges bønner stige op til Himlen, så de må stige op for den Herre Zebaoths øren, thi de retfærdiges kraftige bønner betyder meget. Der ligger styrke heri, og jeg tror afgjort, at jeres bønner vil blive hørt.

Før jeg går nærmere ind på undersøgelsen af dette emne, som ligger for mig, vil jeg gerne bane vejen for at behandle emnet fra grunden, så I kan forstå det. Jeg vil fremkomme med nogle få indledende bemærkninger, så I kan forstå emnet, når jeg kommer til det. Jeg har ikke i sinde at kildre jeres øren med en overflodighed af ord eller veltalenhed eller med megen lærdom; men det er min agt at opbygge jer med enkle og ligefremme sandheder fra Himlen.

Guds karakter

For det første ønsker jeg at gå tilbage til begyndelsen — til skabelsens morgen. Der er udgangspunktet, som vi

skal se hen til for at forstå og blive fuldt bekendt med den store Elohimis sind, formål og hensigter, Elohim, som tronér i Himmelen, som Han gjorde ved denne verdens skabelse. Det er nødvendigt, at vi fra begyndelsen af har en rigtig forståelse af Gud. Dersom vi begynder rigtigt, er det let at gå den rette vej hele tiden; men dersom vi begynder forkert, kan vi let blive galt afmærcheret, og så vil det blive en vanskelig sag at komme på rette vej igen.

Der findes kun meget få mennesker i verden, som med rette forstår Guds karakter. Det store flertal af menneskeheden forstår ikke noget, hverken det, der hører fortiden til, eller det, som skal komme, hvor det drejer sig om deres forhold til Gud. De ved ikke og forstår heller ikke dette forholds natur; og følgelig ved de kun lidt mere end det umælende dyr eller mere end at spise, drikke og sove. Det er alt, hvad mennesket ved om Gud eller Hans eksistens, medmindre det gives ved den Almægtiges inspiration.

Hvis et menneske ikke lærer mere end at spise, drikke og sove og ikke fatter nogen af Guds planer, forstår og fatter dyret lige så meget. Det spiser, drikker, sover og ved intet mere om Gud, og alligevel ved det lige så meget som vi, medmindre vi er i stand til at fatte det ved inspiration fra Gud den almægtige. Dersom menneskene ikke fatter Guds karakter, fatter de ikke sig selv. Jeg ønsker at gå tilbage til begyndelsen og på denne måde løfte jeres sjæl ind i en højere sfære og til en mere ophøjet forståelse, end hvad den menneskelige forstand i almindelighed higer efter.

Jeg vil gerne bede denne forsamling, hver mand, kvinde og barn, at besvare spørgsmålet i deres hjerter, hvad slags væsen Gud er? Spørg jer selv; udforsk jeres hjerters tanker og sig, om nogen af jer har set, hørt eller stået i forbindelse med Ham. Det er et spørgsmål, som sikkert vil lægge beslag på jeres opmærksomhed i lang tid. Jeg gentager atter spørgsmålet:

Hvad slags væsen er Gud? Ved nogen mand eller kvinde det? Har nogen af jer set Ham, hørt Ham eller stået i forbindelse med Ham? Her er spørgsmålet, der muligvis fra nu af vil beskæftige jeres tanker. Skriften fortæller os, at „dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Johs. 17:3)

Hvis et menneske ikke kender Gud og spørger, hvad slags væsen Han er — dersom han flittigt vil granske sit eget hjerte — om Jesu og apostlenes erklæring er sand, vil han forestille sig, at han ikke har evigt liv, thi der kan ikke være evigt liv på noget andet princip.

Min første opgave er at finde ud af den eneste vise og sande Guds karakter, og hvad slags væsen Han er; og dersom jeg er så heldigt stillet, at jeg er et menneske, der kan fatte Gud og forklare eller bringe principerne til jeres hjerte, så Anden besleger dem på jer, lad da fra nu af hver mand og kvinde sidde i tavshed, sætte hånden for munden og aldrig hæve deres hånd eller røst eller igen sige noget imod Guds mand eller Guds tjenere.

Men hvis det ikke lykkes mig, bliver det min pligt at give afkald på alle yderligere fordringer på åbenbaring og inspiration eller at være profet, og jeg vil da være som den øvrige verden — en falsk lærer og blive hilst som en ven, og da ville ingen stræbe mig efter livet. Men dersom alle religionslærere var ærlige nok til at give afkald på deres krav på gudelighed og gudfrygtighed, når deres uvidenhed om Guds kundskab bliver åbenbart, vil de ihvertfald være lige så dårligt stillet som jeg er; og I kan da lige så godt tage andre falske læreres liv som mit, dersom jeg er falsk. Hvis noget menneske bemyndiges til at berøve mig livet, fordi han tror og siger, at jeg er en falsk lærer, så ville vi, i henhold til samme princip, være retfærdiggjort ved at berøve hver eneste falske lærer livet, og hvor ville enden på blodsudgydelsen da være? Og hvem ville ikke komme til at lide derunder?

Retten til trosfrihed

Men lad os ikke blande os i noget menneskes religion; alle regeringer og stater burde give hvert eneste menneske lov til at leve sin religion uforstyrret. Intet menneske er bemyndiget til at tage liv som følge af meningsforskelle i religion, hvad alle regeringer burde tolerere og beskytte, enten det så er rigtigt eller forkert. Ethvert menneske har en medfødt og i vort land forfatningsmæssig ret til både at være en falsk og en sand profet. Hvis jeg faktisk påviser, at jeg har sandheden og at nioghalvfems af hver hundrede præster er falske lærere, som ikke har nogen myndighed, selv om de foregiver at have nøglerne til Guds Rige her på jorden, og skulle til at slå dem ihjel, fordi de er falske lærere, ville det oversvømme hele verden med blod. Jeg vil bevise, at verden tager fejl, ved at vise, hvad Gud er. Jeg vil søge efter Gud og adspørge Ham, thi jeg vil gerne have, at I alle kender Ham og bliver fortrolige med Ham; og dersom jeg bibringer jer kundskab om Ham, burde alle forfølgelser imod mig høre op. I vil da vide, at jeg er Hans tjener, thi jeg taler som en, der har myndighed.

Gud et ophøjet menneske

Jeg vil gå tilbage til begyndelsen, før verden blev til, for at vise, hvad slags væsen Gud er. Hvad slags væsen var Gud i begyndelsen? Åbn jeres øren og hør, alle I jordens ender, thi jeg vil bevise det med Bibelen i hånd og fortælle jer om Guds planer med hensyn til menneskeheden, og hvorfor Han griber ind i menneskers forhold. Gud selv var engang, som vi er nu og er et ophøjet menneske og sidder på sin trone i hine Himle! Det er den store hemmelighed. Dersom sløret blev revet i stykker i dag, og den store Gud, som holder denne verden i dens bane, og som vedligeholder alle verdener og alle ting ved sin magt og kraft, ville gøre sig selv synlig —

jeg siger, dersom I skulle se Ham i dag, ville I se Ham som en mand i et menneskes skikkelse — som jer selv i et menneskes hele person, bilgede og skikkelse; thi Adam blev skabt i selve Guds form, billede og lignelse og fik instruktioner og belæring af Ham, vandrede og talte og samtalte med Ham, som det ene menneske taler og meddeler sig til det andet.

For at kunne forstå emnet om de døde, til trøst for dem, som sørger over tabet af deres venner, er det nødvendigt, at vi skulle forstå Guds karakter og væsen, og hvorledes Han er blevet det, Han er; thi jeg vil fortælle jer, hvordan Gud blev Gud. Vi har forestillet os og ment, at Gud var Gud fra al evighed. Jeg vil gerne gendrive denne opfattelse og tage sløret bort, så I kan se.

Det er ting, som nogle ikke kan fatte og forstå, men det er enkelt og ligefremt. Det er Evangeliets første princip ved bestemthed at erkende Guds karakter og at vide, at vi kan samtale med Ham, som det ene menneske taler med det andet, og at Han engang var et menneske som vi; ja, at Gud selv, Fader til os alle, boede på jorden, akkurat som Jesus Kristus gjorde; jeg vil bevise det fra Bibelen.

Evtig liv er at kende Gud og Jesus Kristus

Jeg ville ønske, at jeg befandt mig på et passende sted til at sige det, og at jeg havde en ærkeengels trompet, så jeg kunne fortælle historien på en sådan måde, at forfølgelse ville op-høre for steds. Hvad sagde Jesus? (Læg mærke til dette, ældste Rigdon.) Skriften fortæller os, at Jesus sagde: „Som Faderen har liv i sig selv, sådan har Han også givet Sønnen at have liv i sig selv“ — til at gøre hvad? Naturligvis hvad Faderen gjorde. Svaret er indlysende — at nedlægge sit liv og tage det op igen. Jesus, hvad vil du gøre? Nedlægge mit liv, som min Fader gjorde, og tage det op igen.

Tror I det? Hvis I ikke tror det, tror I ikke på Bibelen. Skriften siger det, og jeg tror indestået for, at al jordens og helvedes lærdom og visdom og alle deres forenede kræfter ikke kan modbevise det.

Her er altså evigt liv — at kende den eneste, alvise og sande Gud; og I må selv lære, hvordan I kan blive guder og blive Guds konger og præster, det, som alle guder har gjort før jer, nemlig ved at gå fra den ene lille grad til den anden og fra noget småt til noget stort, fra nåde til nåde, fra ophøjelse til ophøjelse, indtil I når til de dødes opstandelse og er i stand til at bo ved evige bål og sidde i herlighed, som de gør, der sidder på en trone i evig magt. Og jeg vil gerne have, at I skal vide, at Gud i de sidste dage ikke driver spøg med jer eller mig, selv om visse mennesker forkynder Hans navn.

De retfærdige skal bo ved evige bål

Det er de første trøstens principper. Hvor trøstende og opmuntrende er det ikke for de sørgende, når de må tage afsked med en mand, en hustru, en fader, en moder, et barn eller en kær slægtning at vide, at skønt det jordiske hylster er lagt i graven og opløst, skal de opstå igen for at bo ved evige bål i udødelighed og ikke sørge, lide eller da mere; men de skal blive Guds arvinger og Kristi medarvinger. Hvad er det? At arve samme magt, samme herlighed og samme ophøjelse, til man når at blive en gud og stige op til den evige magts trone, som dem, der er gået forud. Hvad gjorde Jesus? Ganske naturligt; jeg gør det, jeg så min Fader gøre, da verdener blev til. Min Fader skabte sit rige med frygt og bæven, og jeg må gøre det samme; og når jeg får mit rige, skal jeg give min Fader det, så Han kan få et rige efter rige, og det vil ophøje Ham i herlighed. Han vil da opnå en højere herlighed, og jeg vil indtage Hans plads og derved selv blive ophøjet. Således træder Jesus

i sin Faders fodspor og arver, hvad Gud gjorde før; og Gud bliver således herliggjort og ophøjet ved alle sine børns frelse og ophøjelse. Det er så tydeligt, at det ikke kan diskuteres, og I lærer således om nogle af de første principper i Evangeliet, om hvilke der er blevet sagt så meget.

Når man klattrer op ad en stige, må man begynde forneden og stige op trin for trin, til man når op til det øverste; og sådan er det med Evangeliets principper — man må begynde med de første og gå videre, indtil man lærer alle ophøjelsens principper. Men det vil tage lang tid, efter at vi er gået gennem sløret, for vi vil have lært dem. Det kan ikke altsammen forstås her i verden; og det vil blive et stort arbejde at lære vor frelse og ophøjelse selv på den anden side af graven. Jeg formoder, at jeg ikke har lov til at foretage en undersøgelse af noget, som ikke findes i Bibelen. Hvis jeg gør det, tror jeg, at der er så mange overkløge mennesker her, at de ville råbe „forræderi“ og slå mig ihjel. Derfor vil jeg benytte mig af den gode, gamle Bibel og fremsætte visse kommentarer i dag.

Jeg vil fremsætte anmærkninger angående det allerførste hebraiske ord i Bibelen; jeg vil forklare den allerførste sætning i skabelsesberetningen i Bibelen — *Berosheit*. Jeg vil gerne analysere ordet. *Baith* — i, ved, gennem og alt andet. *Rosh* — hovedet. *Sheit* — en grammatikalsk endelse. Da den inspirerede mand skrev den, satte han ikke *baith* der. En gammel jøde uden nogen som helst myndighed tilføjede ordet; han mente, at det var for dårligt at begynde at tale om hovedet! Det lød først: „Gudernes hoved (overhoved, øverste) frembragte Guderne.“ Det er den sande betydning af ordene. *Baurau* betyder at frembringe. Hvis I ikke tror det, tror I ikke på Guds lærde. Lærde mænd kan ikke lære jer mere, end hvad jeg har fortalt jer. Således frembragte den øverste Gud Guderne i det store råd. Jeg vil omsætte og forenkle det på engelsk. O, I lovkyndige, doktorer og præster, som har fulgt mig, jeg vil

gerne lade jer vide, at den Helligånd ved noget, så vel som I gør. Den øverste Gud sammenkaldte Guderne og sad i råd for at skabe verden. De store rådgivere sad i spidsen i hine Himle og gennemtænkte skabelsen af de verdener, som da var skabt. Når jeg siger doktorer og lovkyndige, mener jeg Skriftens lovkyndige. Jeg har hidtil gjort det uden forklaring for at lade de lovkyndige bevæge sig uroligt frem og tilbage og lade alle og enhver le af dem. Nogle lærde doktorer vil måske sige, at Skriften siger sådan og sådan, og vi må tro på Skriften; den kan ikke ændres. Men jeg vil vise jer en fejl deri.

Jeg har en gammel tysk udgave af Det nye Testamente på latin, hebraisk, tysk og græsk. Jeg har læst den tyske og finder, at den er den mest (nærmest) korrekte oversættelse og svarer nærmest til de åbenbaringer, som Gud har givet mig i de sidste fjorten år. Den fortæller om Jakobus, Zebedæus's søn. Det betyder Jakob. I den engelske oversættelse af Det nye Testamente er det oversat til James. Hvis nu Jakob havde nøglerne, kunne I tale om James i al evighed og aldrig få nøglerne. I det 21. vers af fjerde kapitel af Mattæus giver min gamle, tyske udgave ordet Jakob i stedet for James.

Doktorerne (jeg mener hermed de juridiske og ikke lægerne) siger: „Hvis du prædiker noget, der ikke er i overensstemmelse med Bibelen, vil vi råbe forræderi.“ Hvordan kan vi undgå helvedes fordømmelse, dersom Gud ikke er med os og åbenbarer sig for os? Menneskene binder os med lækker. Den latinske udgave siger Jakobus, hvad der betyder Jakob; den hebraiske siger Jakob, den græske siger Jakob og den tyske siger Jakob; her har vi fire vidnesbyrd mod et. Jeg takker Gud for, at jeg har fået denne gamle bog; men jeg takker Ham endnu mere for den Helligånds Gave. Jeg har den ældste bog i verden; men jeg har (også) den ældste bog i mit hjerte, ja, den Helligånds Gave. Jeg har alle de fire Testamenter. Kom her. I lærde mænd, og læs, om I kan. Jeg

ville ikke have indføjet dette vidnesbyrd, havde det ikke været for at yde støtte til ordet *rosh* — hovedet, Fader til Guderne. Jeg har blot bragt det på bane for at vise, at jeg havde ret.

Et guderåd

I begyndelsen indkaldte Gudernes overhoved til en rådsforsamling af Guderne; og de kom sammen og udarbejdede en plan til at skabe verden og befolke den. Når vi begynder at lære denne måde, begynder vi at lære at kende den eneste sande Gud og hvad slags væsen, vi må dyrke og tilbede. Når vi har kundskab om Gud, begynder vi at vide, hvordan vi skal nærme os Ham, og hvorledes vi skal bede for at få svar. Når vi forstår Guds karakter og ved, hvorledes vi skal komme til Ham, begynder Han at udfolde Himlene for os og fortælle os alt derom. Når vi er rede til at komme til Ham, er Han rede til at komme til os.

Nu vil jeg gerne spørge jer alle, hvorfor de lærde, der prædiker frelse, siger, at Gud skabte himlen og jorden af intet? Grunden er den, at de er ulærde i det, der hører Gud til og ikke har den Helligåndes Gave; de kalder det gudsbespottelse, dersom nogen modsiger deres opfattelse. Hvis I fortæller dem, at Gud skabte verden af noget, vil de kalde jer en tåbe. Men jeg er blevet underrettet og ved mere end hele verden sammenlagt. Den Helligånd gør i hvert fald, og Han er i mig, og fatter mere end hele verden; og jeg vil være i forbindelse med Ham.

Meningen med ordet skabe

Spørg I de lærde doktorer, hvorfor de siger, at verden blev skabt af intet, og de vil svare: „Siger Bibelen ikke, Han skabte verden?“ Og de udleder af ordet skabe, at den må være skabt af intet. Ordet stammer fra ordet *baurau*, som ikke betyder at skabe af intet; det betyder at organisere, ak-

kurat som et menneske ville organisere tilrettelægge materialer og bygge et skib. Derfor udleder vi, at Gud havde materialer og stoffer til at organisere og tilrettelægge verden af kaos — kaotisk stof, som er grundstof, og hvori al herlighed dvæler. Grundstoffet eksisterede fra den tid, Han eksisterede. Grundstoffets rene principper er principper, som aldrig kan udryddes; de kan tilrettelægges og tilrettelægges på ny, men ikke udryddes. De havde ikke nogen begyndelse og kan ikke have nogen ende.

(Sluttes i næste nr.)

- 1 Richards, Willard, født 1804, død 1854, apostel og rådgiver i Det Første Præsidentskab, var sammen med Joseph Smith i Carthage fængsel, men blev ikke såret.
- 2 Woodruff, Wilford, Kirkens fjerde Præsident. Født 1807, død 1886.
- 3 Bullock, Thomas, kaldet som sekretær for den militærlejr, som blev organiseret af Brigham Young, da de hellige rejste mod vest.
- 4 Clayton, William, født i England 1814, død 1879. Opfandt et instrument til at måle den distance vognene kørte, og skrev sangen „Kom, kom, Guds folk“.
- * King Follett Talen står i „Profeten Joseph Smiths Lærdomme“ begyndende side 412.

DAVID O. MCKAY

„Den største begivenhed i det nittende århundrede var to himmelske væseners tilsynekomst for drengen Joseph Smith. Herved åbenbarede de henholdsvis Gud, Den evige Faders, og Hans Søn, Jesu Kristi, identitet.

„Omkring 1820 fik religiøs spænding Joseph Smith til at søge efter den rigtige kirke, den rigtige måde at tilbede på, den rigtige måde at leve på. Ønsket om kundskab tilskyndede den unge mand til at søge Herren i oprigtig bøn. Et af resultaterne af hans bønns besvarelse var Kirkens organisering i Peter Whitmers hjem tirsdag, den sytten april 1830. I den organisering findes indbefattet hele planen for menneskets frelse.

„Jeg vil nu betragte den organisering som et af beviserne på hans inspiration. Joseph Smith nød hverken støtte eller opmuntning fra fremtrædende mennesker. Han havde ingen store midler. Han var ikke omgivet af indflydelsesrige lovgivere eller mennesker, der betegnedes som tidens viseste tænkere — ting, der omgav disse andre, der ville være medvirkende faktorer til at opnå succes.“

Orden og fremgangsmåder

Missionærer og Kirkens sportsprogram. Kirkens sportsprogram er under ingen omstændigheder tilgængeligt for fuldtidsmissionærer. Det gælder deltagelse i kampe i warder, grene, stave og distrikter og i hvilke som helst turneringskampe. Dette forbud omfatter også træning eller lignende aktiviteter.

Til ældsterne. Vi vil gerne henlede jeres opmærksomhed på den skik, der nu og da forekommer, når ældsterne udfører visse ordianser, med kun at sige det væsentlige og derpå slutte uden at tilføje en ekstra velsignelse. En ordianse bør gøres mere hjertegribende, ikke ved en langtrukken bøn, men ved kortfattet at give udtryk for sådanne velsignende, rådgivende, instruerende, formanende og vejledende ord, som Anden dikterer, og som vil kunne tilføre en større mening til den påbudte ordianse. Håndspåbyggelse for Den Helligåndes Gave kan for eksempel gøre den nydøbte opmærksom på Helligåndens dyrebare gave. Det er også ønskeligt, at der tilføjes velsignende ord ved navngivning af børn, ved ordination til Præstedømmet, ved indsættelser og ved bekræftelse på salvelse af syge.

Hvis en dreng skal ordineres. Brødre, som skal ordineres til et embede i Præstedømmet, bør være til stede ved det møde, hvor deres navne præsenteres til opretholdelse, og de bør sidde nær forsamlingens forreste række, hvor man let kan se dem.

Hvem præsiderer og hvem modtager først nadveren til ward/grens-møder? Til wardets/grenens biskopedømmemøder, søndagsskolemøder og nadver-møder, præsiderer biskoppen/grenspræsidenten. Under biskoppens/grens-præsidentens fravær præsiderer hans første rådgiver. Hvis begge er fraværende, præsiderer anden rådgiveren. Hvis en af generalautoriteterne eller et medlem af stavens/distriktets præsidentskab besøger et møde, leder medlemmet af biskoprådet/grenspræsidentskabet mødet under direktion af den besøgende højere autoritet. Et højrådsmedlem, som besøger et ward/en gren som officiel repræsentant for stavspræsidentskabet/distriktpræsidentskabet, overtager ikke den præsiderende autoritet fra biskoppen/grenspræsidenten.

Nadveren skal først gives til den højeste kirkeautoritet, som sidder på forhøjningen, og derefter til alle andre på velordnet måde. Et højrådsmedlem, som besøger et ward/en gren som officiel repræsentant for stavspræsidentskabet/distriktpræsidentskabet og sidder på forhøjningen, bør anerkendes ved at modtage nadveren først, medmindre en af generalautoriteterne eller et medlem af stavens/distriktets præsidentskab er til stede på forhøjningen. Det er ikke nødvendigt at anerkende et højrådsmedlem, når han er til stede i sit eget ward/sin gren i uofficielt ærinde, selvom der ikke er noget til hinder for at yde ham en sådan opmærksomhed. Besøgende generalautoriteter og medlemmer af stav/distrikts- præsidentskabet bør altid inviteres til at sidde på forhøjningen.

Erhvervsmæssig annoncering i Kirkens bygninger. Det er blevet meddelt, at opslag, som annoncerer for erhvervsmæssige foretagender, er blevet opsat i Kirkens bygninger. De hyppigste klager imod denne praksis kommer i forbindelse med annoncering om fly- eller busrejser til Kirkens seværdigheder, festsplil eller konferencer. Opslag om disse ting i Kirkens bygninger lader fejlagtigt formode, at Kirken søger at støtte det annoncerede. Eftersom Kirken ikke har kunnet give disse foretagener og produkter sin godkendelse, anmodes der om, at der herefter ikke foretages erhvervsmæssig annoncering under nogen form i Kirkens bygninger.

Et kor i hvert ward/hver gren. Biskoppers og grenspræsidenters opmærksomhed henledes på side 168 i *Almindelig Instruktionshåndbog*, som siger:

Ward/grens- koret er nadvermødets officielle sanggruppe, og det bør synge regelmæssigt til nadvermøderne. Koret virker under ledelse af biskoppen/grenspræsidenten, som har ansvaret for, at det bliver organiseret og opretholdt, og at det holder ugentlige prøver til regelmæssigt fastsat tid og sted.

Der bør være et kor i hver ward og gren, som til stadighed må opmuntres af biskoprådet eller grenspræsidentskabet.

De udøvende sekretærers ansvar for abonnering på Kirkens tidsskrifter.

Stavens (missionens eller distriktets) udøvende sekretær bør udpeges til at hjælpe med til at lede programmet vedrørende abonnering på Kirkens tidsskrifter, men han bør ikke betegnes som repræsentant. Han må efter behov sidde i råd med stavens/distriktets tidsskrift-repræsentant og i det væsentlige se efter, at programmet har fremgang og holde stav/distrikts- præsidenten underrettet om, i hvilken udstrækning dette sker.

Wardets (eller grenens) udøvende sekretær har et lignende ansvar. Hver ward/gren bør have en kompetent repræsentant for Kirkens tidsskrifter og efter behov en eller flere assistenter til at hjælpe med programmets gennemførelse.

BØRNENES SIDER

Dynen

AF MARY PRATT PARRISH,

illustreret af Virginia Sargent

Tommy og Betsy var spændte og glade over, at de skulle rejse vestpå. „Det er ligesom at tage på skovtur“, sagde Betsy.

„Det ville det være, hvis det ikke var så koldt“, svarede Tommy, medens han lagde sig til rette i den bløde dyne, som hans far havde kastet ned over tingene i bunden af vognen. Det var ligesom at falde ned i en stor pude. De bløde fjer holdt Tommy og Betsy lune og varme, selv om vinden blæste, sneen faldt og der dannede sig is på kanterne af vognens betræk.

Vejen var dækket af is. Da de startede ned ad den stejle skråning til floden, kaldte Far på Tommy og

Betsy: „I må hellere stå ud af vognen og gå. Det vil være mere sikkert.“

Tommy og Betsy var kede af at skulle forlade den hyggelige, varme dyne, men de sagde det ikke. I stedet for klatrede de ud af vognen og med hovedet bøjet imod vinden traskede de resten af vejen ned ad bakken til floden. Medens de ventede på deres far og mor, begyndte det at hagle. Haglene var store og Tommy og Betsy følte det, som om det regnede med kugler. Betsy var bange, og både hun og Tommy frøs. Tommy sagde: „Lad os hoppe op og ned og le ad haglene. Det vil i hvert fald hjælpe os til at holde var-

men. Og det var sådan, deres far og mor fandt dem — leende i haglvejret.

Da Tommy og Betsy så Far lede de forskrækkede okser og Mor gå ved hans side, med en stegepande over hovedet for at beskytte sig mod haglene, var de glade over, at de blev fundet leende i stedet for grædende. Glade klatrede de tilbage i vognen og krøb endnu en gang ned i deres dynes hyggelige varme.

Et øjeblik efter løftede Tommy et hjørne af vognbetrækket og kiggede ud. Til sin forbavselse så han vogne komme fra alle sider af byen. „Hvorledes kan alle de komme over floden?“ spekulerede han højt. „Færgen er indefrosset.“

Hans far, som i det øjeblik gik ved

bagenden af vognen, hørte Tommy og svarede ham. „Vi vil komme over floden på den bro, som vor himmelske Fader har sørget for — en bro af is, der er en mil lang.“

Tommy så tværs over floden. Der var langt til den anden side! Kunne en så stor flod fryse fast nok til at bære en tung pionervogn? Han var åndeløs af frygt for, at isen, når hans far drev okserne ud på den, ville bryde, men det gjorde den ikke! Tommy og Betsy sukkede befriet, da den ene vogn efter den anden fulgte efter, indtil der var et helt vogntog, som bevægede sig langsomt over floden. Isen ville holde.

Et øjeblik var alt roligt, og i deres hjerter kom en følelse af, at deres himmelske Fader virkelig elskede

Det var ligesom at falde ned i en stor pude. De bløde fjer holdt Tommy og Betsy lune og varme.

dem, og at Han ville våge over dem og beskytte dem på deres rejse mod vest. Så var det, at en kvinde begyndte at synge, og snart sluttede andre sig til. Sangen fortsatte, indtil vogntoget nåede til Sugar Creek.

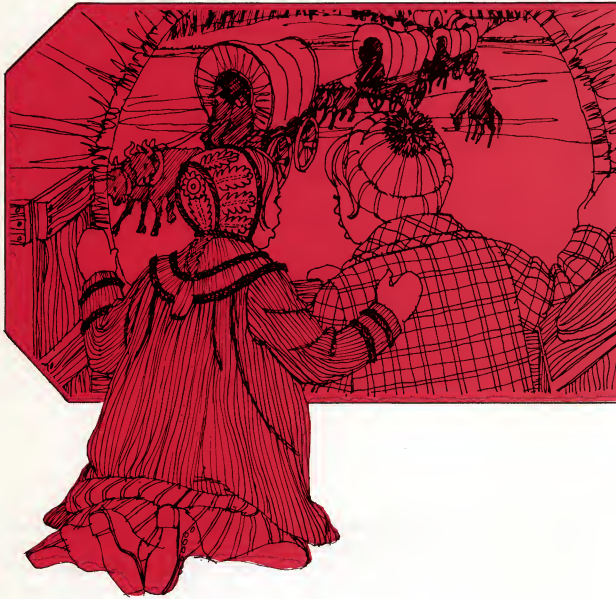
Sugar Creek var det sted, hvor de hellige regnede med at slå lejr, indtil vejret blev varmere. De folk, som var kommet dertil ugen i forvejen, hørte sangen, og mange af dem bød de rejsende velkommen ved at bygge lejrbråle, for at alle kunne få varme, når de ankom. Tommy og Betsy var taknemmelige for lejrbrålene. De stod foran det, der var nærmest deres vogn og vendte den ene side til og dernæst den anden, indtil de var helt gennemvarmet. Tommy forlod bålet først for at hjælpe sin far

med at give okserne foder og malke køen.

„Betsy“, kaldte hendes mor, „tag et brød ud af brødkassen, så vi kan få brød og mælk til aftensmad.“

Brødet var stivfrossent. Hendes mor prøvede at skære det med en kniv. Så prøvede hun at brække det med en hammer, men det lykkedes hende kun at få Betsy til at le. Da hendes far kom med en spandfuld mælk, sagde han: „Jeg vil hente saven“, og de lo allesammen, da de så ham prøve at skære det lille brød med sin store sav. Det lykkedes ham at brække nogle små stykker af. Tommy og Betsy puttede disse stykker i den varme mælk.

Den aften, da Tommy og Betsy lagde sig til rette nede i deres varme

Tommy så tværs over floden. Der var så langt til den anden side! Kunne en så stor flod fryse fast nok til at bære en tung pionervogn?

dyne, tænkte de på alt, hvad der var sket i løbet af dagen. Betsy tænkte på sine killinger, på stolen med den runde ryg og på det ur de havde efterladt i Nauvoo. I sine tanker kunne hun høre uret sige: „Sov, Betsy. Sov, Betsy“, akkurat som det plejede at gøre. Og snart sov Betsy. Med Tommy var det noget andet. Han tænkte på de onde mennesker, som havde drevet dem fra Nauvoo, og han håbede, at disse mennesker ikke ville følge efter dem mod vest. Jo mere han tænkte, jo mere vågen blev han. Fordi han var så lysvågen hørte han al støjen fra lejren. Det lød, som om mange mennesker gik fra den ene vogn til den anden. Så hørte han isen på vognbetrækket knække, da Far løftede et hjørne og

sagde: „Tommy, Betsy, vågn op!“ Tommy var oppe i løbet af et øjeblik. „Er der noget i vejen?“ spurgte han.

„Søster Johnson har fået en lille pige“, svarede hans far. „Jeres dyne ville hjælpe moderen og den lille til at holde sig varme i dene bitterlig kolde nat.“

På det tidspunkt var Betsy vågnet, og både hun og Tommy hjalp deres far med at trække dynen ud af vognen.

Bagefter pakkede Far Betsy ind i nogle tæpper, og hun lagde sig til at sove igen.

Tommy var altfor ophidset til at sove. I stedet for stod han ved bålet, hvor ilden flammede klart. Han havde kun stået der omkring et minut,

da hans mor kom ud fra søster Johnsons vogn, bærende på babyen. „Det vil kun vare et øjeblik, før dynen er parat, og så vil vi pakke hende ind ved siden af hendes moder, og så vil hun have det lunt og varmt“, sagde hun. „I mellemtiden er det meget varmere her ved ilden, end det er inde i vognen.“ Tommy så på isen på vognbetrækket og vidste, at dette var sandt.

Næste morgen, da han og Betsy spurgte til den nyfødte, sagde deres

mor: „I stedet for én blev der født ni børn sidste nat.“

„Ni nye babyer!“ Tommy og Betsy kunne næppe tro deres egne øren. Mor så fra den ene til den anden og sagde blidt: „Jeg kender i hvert fald en af disse babyer, som har det godt, fordi to søde børn afgav deres dyrebare dyne, så babyen kunne blive varm.“

Tommy og Betsy smilede til hinanden, og en varm glød af lykke fyldte deres hjerter.

Så hørte han isen på vognbetrækket knække, da Far løftede et hjørne og sagde: „Tommy, Betsy vågn op!“ Tommy var oppe i løbet af et øjeblik. „Er der noget i vejen?“ spurgte han.

Nephi

En historie fra Mormons Bog genfortalt

AF MABEL JONES GABBOTT illustreret af Gary Kapp

Nephi lyttede til sine brødre Lamans og Lemuels knurren. De beklagede sig, fordi deres fader, Lehi, ville forlade Jerusalem. Han havde prøvet at fortælle dem, at denne store by ville blive tilintetgjort, men de troede ikke, at sådan noget kunne ske.

Nephi var yngre end Laman og Lemuel. Han havde lyttet til sin fader, og derefter var han gået til Herren i bøn, fordi han havde ønsket at forstå. Og Herren havde besøgt Nephi og blødgjort hans hjerte, så han troede alle de ord, som hans fader havde sagt. Nephi fortalte sin yngre broder, Sam, alt hvad han havde set og hørt, og Sam troede også. Laman og Lemuel ville ikke selv søge Herren, og de ville heller ikke tro på Lehis eller Nephis ord.

Så fortalte Lehi sine sønner, at Herren havde befalet, at de skulle vende tilbage til Jerusalem til Labans hus; han havde på messingplader indgraveret beretningen om jøderne og deres folks slægtsregister. Lehi

instruerede dem om at gå til Labans hus og tage optegnelserne med tilbage til ørkenen.

Da Laman og Lemuel hørte dette, knurrede de igen og beklagede sig over, at deres fader bad dem om at gøre noget så vanskeligt. Lehi svarede, at de ikke var ham, som bad dem om at gøre dette, men det var en befaling fra Herren. Idet Lehi så vendte sig til Nephi, sagde han: „Gå derfor, min søn, og du vil finde yndest hos Herren, fordi du ikke har knurret.“

Nephi svarede: „Jeg vil gå, for jeg ved, at Herren ikke ville bede mig om at gøre noget uden at hjælpe mig til at gøre det.“ (Se 1. Nephi 3:6-7.) Nephi og hans brødre vendte tilbage til Jerusalem og gik til Labans hus. Laman blev valgt til at gå ind og tale med Laban, men da han gjorde det, blev Laban vred og kastede ham ud af huset. Laman og Lemuel ville gå tilbage til Lehis telt, men Nephi foreslog, at de i stedet for skulle gå til

deres gamle hjem i Jerusalem og få det guld og sølv og andre kostbare ting, som var blevet efterladt der og tilbyde Laban disse ting i bytte for optegnelserne. Laban beholdt rigdommene så vel som optegnelserne og sendte sine tjenere ud for at dræbe brødrene, som skjulte sig i et hul i en stor klippe.

Laman og Lemuel var så vrede, at de begyndte at slå Nephi og Sam med en stok. Pludselig viste en Herrens engel sig og sagde: „Drag op til Jerusalem igen, og Herren vil overgive Laban i jeres hænder.“ (Se 1. Nephi 3:29, 31.)

Vantro sagde Laman og Lemuel: „Jamen, Laban er en mægtig mand, og han har halvtredsindstyve tjenere.“

Nephi svarede: „Lad os igen drage op til Jerusalem, for Herren er mægtigere end hele verden og stærkere end alle Labans mænd.“ (Se 1. Nephi 4:1.)

Da det blev nat, drog brødrene igen afsted og skjulte sig uden for byens mure. Nephi gik ind i Jerusalem og hen til Labans hus. Han krøb for sigtigt ind i haven og så Laban der,

han var faldet om på jorden, helt beruset af vin.

Nephi fik af Ånden at vide, at han skulle tage Labans sværd og dræbe ham. Nephi sagde i sit hjerte: „Jeg har aldrig nogensinde udgydt menneskeblod.“ Så sagde Ånden: „Herren slår de ugudelige for at udføre sine retfærdige hensigter. Det er bedre, at ét menneske omkommer, end at et helt folk skulle synke ned i vantro og omkomme.“ (Se 1. Nephi 4:10, 13.)

Nephi tog sværdet og huggede Labans hoved af. Så tog han Labans fine tøj på, spændte Labans sværd på og gik ind i huset.

Han befalede en tjener at hente de hellige optegnelser og bære dem ud til hans brødre, som ventede uden for murene. Tjeneren hed Zoram, og han gik villigt afsted, fordi han troede, at Nephi var Laban. Nephi lovede ham senere frihed, hvis han ville drage med dem til det forjættede land.

Så tog Nephi og hans brødre messingpladerne, og Labans tjener fulgte med, tilbage i sikkerhed i deres faders, Lehis telt i ørkenen. ○

Markus's ven

AF MARY M. CARDON, Illustreret af Jerry Harston

Dette er en „Det kunne være sket“-historie, skønt der ikke findes nogen beretning om, at Markus virkelig levede på den tid, da Jesus var på jorden.

„Far“, sagde Markus, „må jeg få lov til at blive oppe bare en smule længere?“

Markus's far var forbavset over, hvor indtrængende drengens stemme lød og hvor bønfoldende hans øjne var. Og dog forstod han drengens stærke ønske.

Det var ved påsketid i Jerusalem, en tid hvor jøderne holdt en særlig fest for at mindes Guds godhed imod dem. I et stort værelse ovenpå holdt Jesus og Hans disciple deres påskemåltid.

„Men det kan blive sent, når Jesus og Hans venner drager afsted“, sagde Markus's far venligt.

„Det gør ikke noget“, sagde Markus. „Det gør slet ikke noget, hvis jeg blot kan se ind i Jesu ansigt igen — bare én gang til, far.“

Markus's far nikkede og gav sit samtykke.

Det varer måske ikke så meget længere, tænkte Markus, idet han gjorde sig det bekvemt ved foden af trappen. Han ventede og ventede. Der var så stille, at der kun hørtes den søvndyssende lyd af stemmer ovenpå.

Markus tænkte på det smil, der var som solskin, og som Jesus havde sendt ham for nogle dage siden. Markus havde været blandt de mange børn og voksne, som havde hyldet Jesus, da Han drog ind i Jerusalem. Jesus havde redet på et blidt, lille æsel; og Markus havde, sammen med de andre børn, samlet palmeblade og blomster og havde strøet dem på stien for Ham. Og Jesus havde smilet som tak.

Medens Markus ventede i den stille nat, tænkte han på alle de historier, han havde hørt om Jesus. I sit hjerte vidste han, at de var sande: at den lille pige var blevet bragt tilbage til

livet; at Simon, den spedalske, var blevet helbredt og rensset, og at den blinde tigger i Jeriko var kommet til at se.

Pludselig åbnedes døren til værelset ovenpå. Markus rejste sig forventningsfuldt. Men kun én mand kom ud — den mand hed Judas, ham med den hårde stemme og det uhyggelige udseende. Markus hørte ham mumle: „Gør det hurtigt“, idet han skyndte sig ned ad trapperne. Og så var han borte i natten.

Der hørtes ingen andre lyde fra salen ovenpå. Markus ventede og lyttede. Der lå en uhyggelig stilhed over huset. Markus lænede hovedet mod trappen for at hvile et øjeblik, og snart faldt han i søvn. Hans far så ham sove på trappen, men da han vidste, hvor meget Markus ønskede at se Jesus, gik han roligt bort og lod den sovende dreng vente lidt længere.

Snart efter åbnedes døren til salen ovenpå. Lyset faldt lige på Markus's ansigt og vækkede ham. Han rejste sig, medens mændene kom ned ad trapperne. Jesus, som gik foran sine elleve disciple, standsede op for at tale til Markus's far, og så vendte Han sig og så længe og dybt ind i Markus's ansigt. Markus smilede. En stor fred og en overvældende kærlighed strømmede ud fra Jesus og fyldte Markus's hele legeme. Hvor glad var han ikke over, at han havde ventet!

Senere, da Markus gjorde sig parat til at gå i seng, prøvede han på ikke at lave nogen støj, som kunne vække den sovende husstand. Men pludselig var hele huset fuldt af støj.

Mænd med køller og lysende fakler og soldater med sværd råbte op og søgte overalt.

„Salen ovenpå“, råbte én. Markus

genkendte stemmen. Det var Judas's.

Markus's far og tjenerne kom løbende.

„De søger efter Jesus“, råbte Markus.

„Og vi skal nok finde Ham“, sagde en af mændene barskt.

De søgte i alle værelser, og efterlod forvirring og uorden allevegne, hvor de kom hen. Efter at de havde søgt allevegne, sagde en stor mand endelig vredt: „Nuvel, Han er ikke her.“ Og så spurgte han, idet han vendte sig til Judas: „Hvor nu, din snu rad?“

Markus så Judas tøve, før han mumlede: „Getsemane, Han går derhen for at bede.“

Markus, som glemte, at han havde nattøj på og havde været rede til at gå i seng, løb imod Oliebjerget til den lille Getsemane Have. Han fór gennem de snævre gader og mørke stræder i Jerusalem, og hans bare fødder lavede ingen støj på de hårde sten. Idet han forlod byen, drejede han mod syd og løb over stenbroen over Kedron-bækken. Han tog vejen på den fjerneste side og gik ind mellem de små oliventræer.

Disciplene, som havde døset, vågnede pludselig, da Markus løb ind i lunden. Snappende efter vejret, fortalte han disciplene om de mænd, som søgte efter Jesus i hans fars

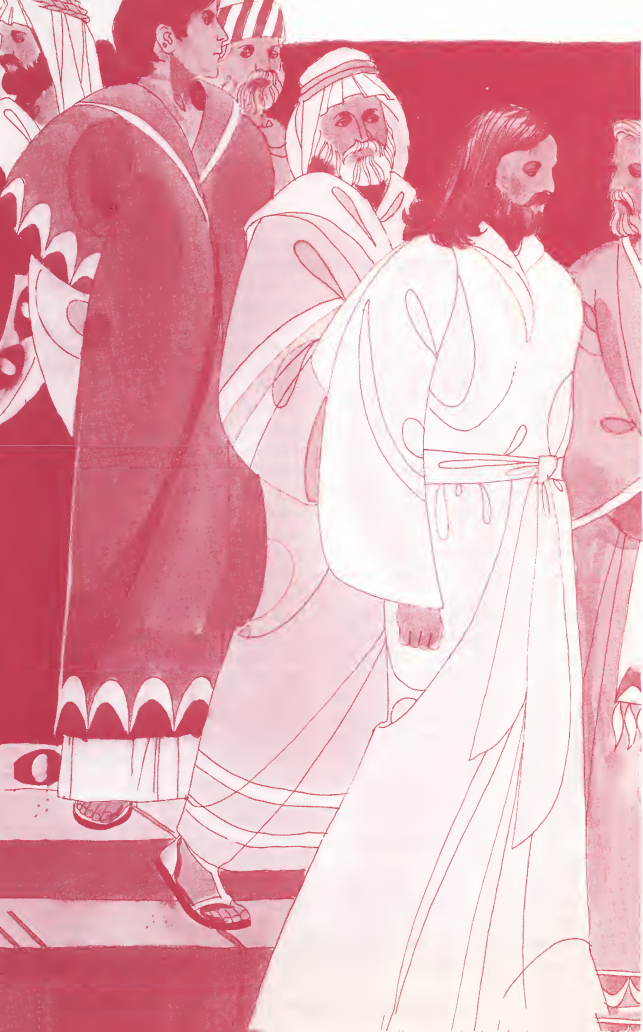
hus, og hvorledes han var løbet i forvejen for at advare Jesus, før soldaterne kunne nå ud til haven.

„I må hjælpe Ham“, råbte Markus. „Soldaterne kommer. De har allerede forladt min fars hus, og den mand, som er fører for dem, ved at Han er her. Å, jeg beder jer, hjælp Ham!“

„Vi skal sige det til Ham, lille du“, sagde en af Jesu venner. „Men hvis faren er nær, må du hellere gå tilbage til din far og sikkerheden i dit hjem. Skynd dig nu og nøl ikke på vejen.“

Markus vendte hjem, men han sov ikke hele resten af natten. Hele næste dag var han tung om hjertet. Mange folk kom til hans fars hus, talte lavmælt og så bekymrede ud. Da Markus prøvede at spørge sin far, sagde denne: „Du skal ikke bekymre dig, Markus. Alt vil blive i orden.“ Men hvorledes kunne alt blive i orden, når Jesus var borte? Markus spekulerede. Da Jesus var blandt dem, da Han fortalte historier, var livet som en sang. På en eller anden måde var soldaternes regler ikke så irriterende, når Jesus var i nærheden. „Hvorfor har de korsfæstet Ham og lagt Ham i en grav?“ spurgte Markus sig selv. Hele hans verden var bedrøvet.

Den næste dag sled sig hen, og sabbaten sluttede. Og så var det den første dag i ugen. Markus lagde

*Jesus, som gik foran de
elleve disciple, standsede
for at tale til Markus's
far, og vendte sig derefter
og så længe og dybt
ind i Markus's ansigt.*

mærke til en forandring, da han lukkede øjnene op. En solstråle faldt lige på hans madras, og han så støvflugtene danse i den. Markus sprang ud af sengen og løb hen til vinduet. Verden skinnede med en ny klarhed, luften var ren og lys. Alt det tunge, som Markus havde båret på, var borte.

Noget vidunderligt er sket, tænkte Markus. Han huskede, hvor bedrøvet han var i går, men selv tanken om det var borte, og i stedet for fyldte en stor lykke hans hjerte. Jesus er kommet tilbage, tænkte Markus. Hans kærlighed og fred er her igen. Kun Jesus har nogensinde kunnet få mig til at føle sådan.

Han klædte sig hurtigt på og løb ud til sin far, som var i den lukkede have, hvor han talte med to mænd. Markus genkendte dem som Jesu disciple. Der var også tre kvinder. Roligt lyttede Markus, og holdt næsten vejret, for at han kunne fatte deres frydefulde stemmer.

„Han lever. Vi har set Ham.“

„Og Han bad os sige det til Hans disciple.“

„Han er opstanden, som Han sagde, Han ville.“

„Han lever“, sagde Markus til sig selv. „Han lever. Jeg vidste det, lige da jeg vågnede. Og ingen kan nogensinde tage Ham fra mig igen.“ (Se Matt. 28:6.) ○

MARION D. HANKS

Mere end vi forestiller os

Da jeg kørte til hospitalet i aftes for at besøge min søster, som var meget syg, syslede min underbevidsthed med den opgave, jeg havde fået, at udarbejde denne artikel, og jeg blev klar over, at fristen for afleveringen var ved at udløbe.

På hospitalet havde jeg en ydmygende, åndelig oplevelse, som gav perspektiv til det, jeg gerne vil sige til jer. I et værelse dér fandt jeg, en vidunderlig familie samlet om deres meget syge hustru og moder, medens de havde deres familieaften. En søn, som lige var kommet hjem fra en missionærgering i udlandet, var blevet bedt om at fortælle om sin mission og viste nogle lysbilleder på væggen i sygestuen. Jeg fik lov til at slutte mig til familien.

Da jeg kom hjem, samlede min egen familie til den familieaften, som vi havde udsat, til jeg kom fra hospitalsbesøget. Vi talte og sang sammen og læste skriftsteder, og derefter knælede vi, efter at have fastet for lejligheden, i vort hjem for at forene vor tro ved at søge Herrens velsignelser for vor kære slægtning, som trængte så desperat til Hans hjælp.

Det havde været min hensigt overfor jer, at give udtryk for min mening om ægteskabet og de forbindelser der fører til ægteskab, den karakter og de egenskaber, som er nødvendige i et ægteskab, og den kærlighed, som

må findes deri, for at gøre det til det, Gud og vi ønsker, det skal være. Oplevelsen i sygestuen og ved min familieaften er så betydningsfuldt forbundet med dette emne, at jeg gerne vil give jer mit vidnesbyrd om disse to emner og forbindelsen mellem dem. Medens jeg gør det, spekulerer jeg for mig selv på, om I, der er begyndt at læse, også er begyndt at se forbindelsen: hvad har min oplevelse på hospitalet og familieaftenen at gøre med vor kærlighed, eller (hvis I allerede er gift) med vort ægteskab? Lad mig forklare.

Når unge mennesker begynder at tænke på eller at opleve den kærlighed, som fører til ægteskab, bør de også tænke — og tænke i enkeltheder — på deres fremtidige hjem og familie. Ægteskab betyder en *eller anden form* for et hjem og en *eller anden form* for en familie. Et godt ægteskab betyder et *godt* hjem og en *lykkelig* familie.

Det budskab, som jeg er næsten desperat ivrig efter at bringe jer, er, at et sådant ægteskab er overordentlig vigtigt og det er ikke noget, der kommer af sig selv; (det ville være vanskeligt at forestille sig en beslutning, der er mere betydningsfuld, end beslutningen om hvem man vil giftes med.) Et godt ægteskab skabes af to modne mennesker, der virkelig ønsker et lykkeligt ægteskab og som er

i stand og villige til at lære, hvorledes man skal opbygge et sådant ægteskab og gør sig umage for det. Forstår I, ægteskab er et foretagende for voksne. Nogle, som allerede er inde i det, har endnu ikke nået det stadium. De og alle andre, som ser frem til virkelig ægteskabelig lykke, må lære de principper det omfatter, og anvende dem, hvis deres drømme skal gå i opfyldelse.

Der er naturligvis noget der hedder *tiltrækning*, det er en kraft, hvorved to mennesker, som er kommet fra vidt forskellige verdener eller fra huse ved siden af hinanden, tiltrækker hinanden. Denne *tiltrækning* er en meget vigtig del af kærligheden, en smuk og dejlig og guddommelig del, men det er langtfra hele meningen med kærlighed. Det er en spænd og smuk blomst, som må næres i en have med egenskaber som respekt, loyalitet, betænksomhed, følsomhed, ansvar og modenhed. Disse ting må styrkes ved stærke venskabsbånd — venskab som udelukker egoisme og lader begge ægtefæller være det centrale i den ægteskabelige forening, hvilket er overordentlig vigtigt, for uden dette kan der ikke være nogen lykke for nogen af parterne.

Daniel Webster! talte om frihed og sammenhold, et politisk ideal, som direkte kan anvendes på ægteskab. Når to udvalgte, unge mennesker gen-

nem kærlighed til hinanden begynder at se frem til ægteskab, et hjem og en familie, og når de forenes i det venskab og den kærlighed, som kan føre til disse hellige velsignelser, er det nødvendigt, at de tænker på frihed og sammenhold. Abraham Lincoln forstod denne kombinations betydning for nationen. Han vidste, at der ikke kunne være nogen virkelig frihed, medmindre sammenholdet blev bevaret og styrket.

Således skildrer den norske digter Henrik Ibsen i *Et dukkehjem* også ægteskabet, ved at ordmand og hustru vekselvis illustrerer grundlaget for frihed i det ægteskabelige sammenhold. Ægtemanden erklærer over for sin hustru, at „forud for alt andet er du hustru og moder.“ Hendes svar er: „Jeg tror, at jeg for alt andet er et menneskeligt væsen.“

Ægteskabet er et fællesskab, hvor hver enkelt påtager sig at skabe et frydefuld, betænksomt, kærligt klima, hvori den anden kan leve og vokse.

Ægteskabet er et venskab, hvorved man blæser avnerne bort og griber kornet, og siger: jeg anerkender dig som en selvstændig person, og jeg elsker dig og respekterer dig som en personlighed, og jeg vil beskytte dig, og jeg vil lytte til dig.

Ægteskabet er en kærlighedssag, hvis formål det er at blive bedre hele tiden, hvori man vokser fra „at være forelsket“ til at elske og skabe og støtte hinanden på alle de måder, der findes.

Ægteskabet er en ordning, der

knytter to af Guds børn sammen på den måde, som Gud har ordineret, og hvorved ægtefællerne får styrke ved Hans nåde, eftersom de søger den og beder om den, og under alle omskiftelser og forhold holder de hellige løfter i ære, som de har indgået med Ham og hinanden.

Oplevelsen i sygestuen, sorgen og smerten ved den og det yndige ved den er en del af det, som ægteskabet drejer sig om. Prøv at tænke på det store billede — kærlighed, hjem, familie. Forbered jer til alle tre ting. Se frem til og søg at udvikle en kærlighed, som lytter tålmodigt, som giver frit, som tilgiver ædelmodigt. Lær hvad det betyder at „holde alle jeres lidenskaber i tømme, så I kan være fyldt med kærlighed.“ Sand kærlighed bekymrer sig om hele personen og hinandens liv og fremtid. Tro på, at livets vigtigste skatte er, som en stor mand har sagt det, „skjult under armen i vort eget hjem.“ Tro, som en anden har lært os, at „i hjemmet, familien og kærligheden ligger de åndelige kilder, som opfylder den enkeltes liv og hjemmets og samfundets liv, ja, de kilder som vil kunne forløse vor besværede verden og bringe den varig fred.“

Forbered jer på og skab den slags ægteskab, hjem og familie.

Intet er mere vigtigt end at være hustru og moder, men ingen kvinde kan være det, medmindre hun bliver betragtet og behandlet som et menneskeligt væsen af sine kære. Personligheden og individualiteten og selv-

stændigheden hos hver enkelt i ægteskabet må anerkendes, beskyttes og bevares, hvis der skal være lykke; men denne frihed må bruges med den tanke, at man har en dyb forpligtelse til at opbygge forbindelsen, ægteskabet, ikke hovedsagelig med den tanke, at man skal bekymre sig om sig selv og tilfredsstillе sig selv. En eller anden har sagt, at partnerne i et ægteskab er som strengene på en lut — lavet af forskelligt materiale, stemt til forskellige spændinger, frembringende forskellige toner, men skabende harmoni sammen. Den kærlighed, som fører til et lykkeligt ægteskab og en god familie, vil gøre hver af partnerne i stand til fuldstændigt at forpligte sig i dette allermost nære og intime forhold i livet, samtidig med at det bevarer hver enkelts ret til og behov for at være og forblive et menneske, elsket, beskyttet og påskønnet på hver sin bestemte måde.

Hvor I derfor befinder jer med hensyn til ægteskab — år borte fra det, nær ved det eller forpligtet i det — så vær kloge, vær omhyggelige i jeres valg, i jeres forberedelser, i jeres bønner, fordi dette er den mest indgående, den fuldstændigste forpligtelse man indgår i sit liv. Forelskelse fører til ægteskab, og ægteskab betyder et hjem og en familie. Hos os er ægteskabet en evig pagt, som indebærer løfter, som binder os for altid. Tempelvielse er mere end en oplevelse i templet, den hellige ceremoni, den myndighed, hvorved den udføres, de vidunderlige forjættelser, som besegles på os. Den indebærer vor holdning til ægteskabet, vore forberedelser til det, vor værdighed til at indgå det og vor evne til at lære det og modnes i det.

Dette kræver omhyggelig, oprigtig forberedelse og udvælgelse.

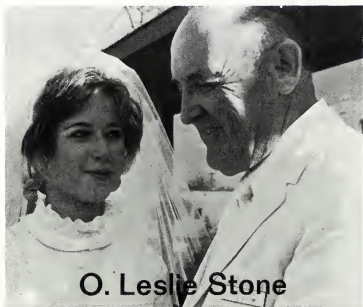
Ægteskabet er et kompagniskab, hvor hver enkelt anerkender store ansvarsopgaver så vel som privilegier. ○

Ældste Marion D. Hanks,
assistent til De Tolvs Råd

1 Webster, Daniel (1782-1852), amerikansk statsmand og taler.

Svarene er til hjælp og til indsigt, ikke som forkyndelser af Kirkens lære

S & S

„Er det sandt, at før en tempelvielse kan blive gjort evig, skal den besegles af forjættelsens Helligånd? Hvem kan besegle den?“ (Se L. & P. 88:3, 132:19.)

En vielse, som udføres i et tempel for tid og evighed, er beseglet af forjættelsens Helligånd, hvis man er værdig, når den udføres. Beseglinger ved denne Ånd er ikke begrænset til vielser, men gælder også enhver anden ordinanse, som udføres af Præstedømmet.

Vielser kan kun udføres i et tempel af en, som

har modtaget beseglingsmagten fra Kirkens profet eller præsidet, eller af en, som har fået nøglerne til at overdrage denne myndighed. Bortset fra Generalautoriteterne er denne beseglingsmagt begrænset til det bestemte tempel, som disse beseglere er tilknyttet.

Hvad betyder forjættelsens Helligånd? Det betyder simpelthen, at enhver besegling, som udføres på den foreskrevne måde af en, der har myndighed, har vor himmelske Faders „godkendelsesstempel“ og forjættelse — kun på betingelse af trofastheden hos den, der modtager velsignelsen.

„Og se, alt, hvad han fordrer af jer, er, at I skal holde hans bud . . . “ (Mosiah 2:22.)

Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte (L. & P. 82:10.)

„Thi alle, der ønsker en velsignelse af mine hænder, må overholde den lov, som blev givet for denne velsignelse, samt de vilkår, som blev bestemt før verden grundlagdes.“ (L. & P. 132:5.) Præsident Joseph Fielding Smith har skrevet: „Jeg vil give jer en forklaring på udtrykket, ‚Beseglet ved forjættelsens Helligånd.‘ Dette gælder ikke blot vielse for tid og evighed, men enhver af Evangeliets ordinanser og velsignelser. Dåb i Kirken besegles ved denne Ånd, ligeledes bekræftelser, ordinationer og alle ordinanser så vel som vielse for tid og al evighed.

„Betydningen af dette udtryk er følgende: *Enhver pagt, kontrakt, overenskomst, forpligtelse, ed, løfte og handling, som mennesket modtager gennem Evangeliets pagter og velsignelser, besegles ved den Helligånd med en forjættelse. Forjættelsen er, at man vil opnå velsignelsen, hvis de, som søger den, er sande og trofaste til enden. Hvis de ikke er trofaste, vil den Helligånd trække velsignelsen tilbage, og forjættelsen holder op.*“ (Doctrines of Salvation (Bookcraft 1957), vol. 2, p. 94.)

Herren holder altid sine løfter! Enhver besegling indeholder Hans forjættelse om, at vi vil modtage velsignelserne, hvis vi gør vor del og holder vore pagter med Ham; ellers vil vi ikke modtage dem.

O. Leslie Stone

Præsident for Salt Lake Tempel

„Bør en ung pige være foruroliget, hvis hun ikke bliver gift?“

Svar/Christensen

Nej. At bekymre sig løser ikke et problem, og det er heller ikke nogen morsom beskæftigelse. Det er normalt for en ung sidste dages hellig pige, som ved, at ægteskabet og moderskabet er ordineret af Gud, og at familieenheden kan fortsætte i evigheden, håbefuldt at se frem til et lykkeligt ægteskab i dette liv. Hun bør vedblive at gøre det. Hun bør imidlertid holde sig for øje, at giftealderen varierer stærkt fra land til land og fra kultur til kultur, ja, selv fra familie til familie. Derfor kan der ikke gives nogen bestemt kronologisk alder for giftermål, som kan gælde overalt.

Inden for amerikansk kultur er der f. eks. utallige mennesker, som er modne før de er tyve år, og som gifter sig med kloge og lykkelige ægtefæller. På den anden side er der utallige sene ægteskaber, som er overordentlig lykkelige og vil være evigt lønnende. Vielsesceremonien i sig selv garanterer ikke lykke og personlig tilfredsstillelse. Skilsmissestatistikkerne bekræfter det.

Enhver ung pige bør bestandig være optaget af opbyggende gøremål, som kan berede hende til at blive et lykkeligt og værdifuldt menneske. Dette vil være resultatet af at leve i harmoni med Evangeliets lærdomme og idealer. On muligt bør hun sørge for at få sig en erhvervsmæssig uddannelse, herunder huslig dygtighed. Hvor det er muligt, bør hun beskæftige sig med de aktiviteter, som giver hende mulighed for at få nye venner og træffe passende og ønskværdige unge mænd.

Hun bør lære, at den virkelig lykkelige kvinde er den, som betragter livet som en berigende oplevelse og mulighed for at lære, og som kender glæden ved uselvisk at arbejde for andre. Den ugifte pige bør ikke være urimeligt bekymret over sin alder, men må tænke overordentlig meget over kvaliteten af sin livsførelse.

Fra vore kirkeledere kommer følgende råd:

„ . . . I gode søstre, som er ugifte og alene, frygt ikke, at velsignelser skal blive holdt tilbage fra jer. I er ikke forpligtet til, og det er heller ikke nødvendigt, at I siger ja til et frieri, som er jer modbydeligt, af frygt for, at I ellers kommer under fordømmelse. Hvis I i jeres hjerte føler, at Evangeliet er sandt, og I under de rette forhold ville modtage disse ordnanser og besøgelsesordnanser i Herrens tempel, og det er jeres tro og jeres håb og jeres ønske, og det ikke er kommet til jer nu, vil Herren ordne det, og I skal blive velsignet, for ingen velsignelse skal blive holdt tilbage . . .“ (Joseph Fielding Smith: *Elijah the Prophet and His Mission* [Deseret Book Co. 1957], p. 51.)

„I unge kvinder i en lidt fremrykket alder, som endnu ikke har sagt ja til et frieri, hvis I gør jer værdige og rede til at gå til Herrens Hus og har tro på dette hellige princip, selv om ægteskabsprivilegiet ikke kommer til jer nu, vil Herren belønne jer til rette tid, og ingen velsignelser vil blive ægget jer. I er ikke forpligtet til at sige ja til et frieri fra en, som ikke er jer værdig, af frygt for, at I vil miste jeres velsignelser.“ (Harold B. Lee: *Youth and the Church* [Deseret Book Co. 1955], p. 132.)

Alberta H. Christensen

medlem af Hjelpeforeningens Generalbestyrelse

Hvad er frelse?

Svar I Præsident McConkie

Freelse er ophøjelse. Det er summen og hovedindholdet af hele sagen.

Freelse er evigt liv. Det er en arv i Den celestiale Verdens højeste Himmel, det eneste sted, hvor familieenheden fortsætter. Det består af fortsættelsen af familieenheden for evigt i strålende ophøjelse i Guds Rige. Det består af fylden af Faderens herlighed og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed. (Se L. & P. 132:19.) Det er ikke en lavere eller mindre tilstand end den, der er reserveret for dem, der bliver, som Gud er. Det er guddommelighed.

Jeg kender kun tre steder i alle åbenbaringerne, hvor frelse defineres til at betyde noget mindre end fylden af evig herlighed i Faderens og Sønnens nærhed. Disse tilfælde og deres deraf følgende begrænsede brug af udtrykket er blevet givet os, for at vi kan have et fuldstændigt perspektiv over hele frelsesplanen. Alle andre skriftsteder bruger frelse som et synonym for evigt liv eller ophøjelse for at fremholde for os den store belønning, der er forjættet dem, som elsker og tjener Gud af hele deres hjerte.

Skønt frelse betyder evigt liv, har vi sådanne særlige betydninger som følgende:

1. Ubetinget eller almindelig frelse.

Denne frelse er uuddelighed. Det betyder at

opstå og drage til et hvilket som helst af herlighedens riger. Det hentyder til at blive frelst fra døden, djævelen og endeløs pine. Og det kommer til alle mennesker undtagen fortabelsens sønner.

2. Betinget eller personlig frelse.

Ved dette menes der sommetider frelse i Det celestiale Rige, som er reserveret dem, der adlyder Evangeliets love og ordinanser, skønt det i sin fulde betydning er begrænset til dem, som opnår ophøjelse i Den celestiale Verdens højeste Himmel.

3. Frelse ved nåde alene.

Dette er det samme som ubetinget eller almindelig frelse, idet det tilføjede navn betyder, at den frelse, det indebærer, kommer af Guds nåde, idet der ikke kræves lydighed mod Evangeliet, det vil sige, at den kommer gennem Guds kærlighed, barmhjertighed og velvilje.

4. Frelse ved nåde i forbindelse med lydighed.

Alle mennesker oprejses til uuddelighed ved Guds nåde; de, som tror og adlyder Hans love, oprejses også til evigt liv.

5. Celestial, terrestrial eller telestial frelse.

Disse henviser til arv i disse respektive herlighedens riger.

Når Skriften taler om frelse, menes der imidlertid næsten uden undtagelse fuld frelse; det betyder evigt liv eller ophøjelse, og alle disse udtryk er fuldstændigt synonyme.

Evigt liv er navnet på den form for liv, som Gud lever. Derfor de åbenbarede udtalelser: „... evigt liv ... er den største af alle Guds gaver,” (L. & P. 14:7) og „... der findes ingen større gave end frelsens gave.” (L. & P. 6:13), for der er intet større end Gud og det liv, Han lever.

Ophøjelse er en arv i Den celestiale Verdens højeste Himmel, hvor familieenheden fortsætter, og hvor de, som opnår den, modtager Faderens herligheds fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed. (Se L. & P. 132:19-24.)

Joseph Smith definerede frelse ved at sige: „Frelse består af den herlighed, myndighed, ophøjethed, magt og herredømme, som Jehova besidder og i intet andet, og intet andet væsken kan

(Forts. på side 168)

I Hans Hus

Følgende er taget fra en lysbilledeserie, som er produceret under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd. Det er en fortsættelse af filmen *For tid og evighed*, som er blevet vist i Kirken og kan stilles til rådighed til fremvisning gennem Kirkens distributionscentre eller Mission. I den film vælger Jane, en ung sidste dages hellig pige, ikke at gifte sig med sin forlovede, som foretrækker et borgerligt bryllup fremfor tempelvielse.

I denne lysbilledserie forbereder Jane sig til et tempelægteskab med en anden ung mand. Gennem deres samtale med hendes forlovedes biskop lærer vi om nogle af de velsignelser, som vil kunne komme til dem som resultat af, at de har valgt Herrens måde at gifte sig på. (Copyright Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Produceret af Brigham Young University's filmafdeling.)

Til lykke, Birger! Jeg er virkelig glad for at se dig og Jane sammen.

Vi er også meget lykkelige, biskop. Nu, da jeg er blevet interviewet af dig og Jane af sin biskop, vil vi gerne tale med dig om at komme til templet.

Denne beslutning, om at gifte jer, er uden tvivl en af de vigtigste beslutninger, I skal træffe i dette liv. Jeg er sikker på, at I har haft travlt med at gøre rede til bryllupsfesten. Men selv om disse ydre forberedelser er vigtige, er de ikke nær så betydningsfulde som de åndelige forberedelser til et evigt ægteskab.

I er to personligheder. På grund af det, I har udført i forudtillværelsen, gjorde I jer virkelig fortjent til den ret at blive født i denne forvaltning, hvor I kan have Evangeliet.

Det er vigtigt, at I forstår, at familien er den grundlæggende enhed i evangelieplanen. Alt i Kirken drejer sig om at gavne og udvikle familien både i dette liv og i det kommende. At blive viet i templet og efterleve Evangeliet er den eneste vej til at opnå dette familiesammenhold.

De fleste ordinanser i Kirken kan udføres hvor som helst med den rette myndighed. Men nogle er så hellige, at de kun kan udføres i templer.

Vielser udført i templets beseglingsværelser er frelsende ordinanser, akkurat som dåben er det.

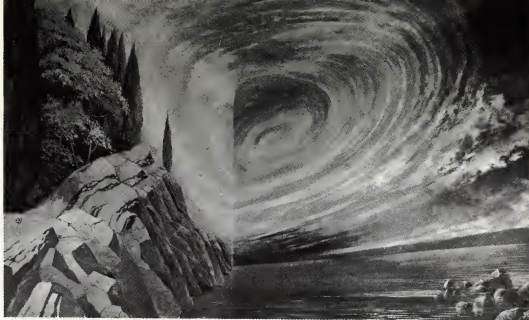
Og I ved, hvor vigtig dåben er. Frelseren lærte os, både ved sit eksempel og sine lærdomme, at vi skal følge de frelsende ordinanser — at blot det at være god ikke er nok.

Når I kommer ind i templet, vil I modtage instruktioner og lære om de vigtige begivenheder der sker på vor evige rejse.

I vil lære om denne
verdens skabelse,

og om vore første for-
ældre, som blev sat i Edens
Have.

I vil lære, hvorledes
Satan fristede Adam og
Eva,

og hvorledes de blev
uddrevet af haven og bort
fra Guds nærhed og ind i
vor verden, med dens mod-
sætninger i alle ting.

Her lærte de om livets
glæder så vel som dets
ubehageligheder.

Efter at Adam og Eva
var drevet ud af Edens
Have og sat i den verden,
hvor vi nu lever,

blev de belært om
Evangeliet, og indgik lydigheds-
pakter med Gud,
akkurat som I vil gøre det
i templet. Vor evne og vilje
til at holde disse pakter
bestemmer, hvor vi skal
hen, når vi forlader denne
jord.

I har begge to lært, at der i den evige verden er herlighedsriger. I vil arve et af disse, afhængigt af hvad i udfører i dette liv.

Evangeliets mål og formålet med tempelægteskab er ikke blot at holde sammen, men også at gøre os værdige til vor himmelske Faders højeste belønning til os — ophøjelse i Det celestiale Rige. Dette rige symboliseres ved det celestiale værelse.

Ophøjelse i Det celestiale Rige er vigtig, fordi kun der kan vi vedblive at nyde det familieforhold, som vi har oprettet her. Det er den del af vor evige rejse, som Evangeliet bereder os til.

Jeres vielse i templet vil være en pagt med hinanden og med jeres himmelske Fader, fordi I vil love at være tro mod Ham så vel som vedblive at være tro mod hinanden som ægtemand og hustru.

Når I knæler ved alteret i templet, vil I blive besejlet ved Det hellige Præstedømmes magt. Dette ægteskab kan så blive en evig forbindelse, som vil overleve døden.

Denne magt binder hustruer til ægtemænd og børn til forældre i en lykkelig forbindelse, som vil være evigt. Det vidunderlige ved denne plan er, at foruden at være sammen vil I dele en kærlighed, som vil vedblive at udvikle sig.

Herren har i afsnit 132 i Lære og Pagter sagt til os, at medmindre vi indgår celestiale ægteskab, kan vi ikke nå den højeste grad af herlighed i Det celestiale Rige. Han gør det også klart, hvad der vil ske dem, som aldrig modtager velsignelserne ved et tempel-ægteskab enten i dette liv eller ved en andens tempelarbejde. Herren har sagt:

„Om en mand derfor ægter en kvinde i denne verden, og han ikke gifter sig med hende gennem mig eller gennem mit ord, og han indgår pagt med hende, så længe han er i verden, og hun med ham, da har deres pagt og ægteskab ingen gyldighed, når de er ude af verden. Derfor er de ikke bundet ved nogen lov, når de er ude af verden.

„Når de derfor er ude af verden, da tager de hverken til ægte eller bortgiftes, men er som engle i himlen, hvilke engle er tjenende ånder, som betjener dem, som er værdigere til en langt større, ja, en overmåde stor og evig herlighed.“ (L. & P. 132:15-16)

Husk derfor, når I går fremad sammen, at søge efter de gode ting i livet. Behandl hinanden med den venlighed og respekt I fortjener som børn af vor himmelske Fader, så vil jeres kærlighed vedblive at vokse. Denne evige forbindelse er en stor del af jeres forberedelse til ophøjelse i Det celestiale Rige. I dette liv vil den give jer et grundlag for glæde og forståelse. Den vil øge jeres kærlighed og gøre jeres hjemmeliv smukkere, medens I opbygger jeres fremtid sammen her på jorden.

Sagt og skrevet

Dr. Spencer J. Condie, professor i sociologi, tilknyttet Brigham Young University

Utopisk nærsynethed

Et af de mest betagende eksperimenter inden for dyrepryknologien blev udført med en chimpans. Den blev anbragt i et værelse sammen med en klasse bananer. Da dens tænder begyndte at løbe i vand, ved at betragte sit kommende festmåltid, blev der anbragt en kasse over bananerne, og chimpansen blev et kort øjeblik anbragt i et tilstødende værelse.

Medens chimpansen var ude af syne, anbragte eksperimentatoren et salathoved i stedet for bananerne og skjulte det igen med kassen. Da chimpansen vendte tilbage, for den glad tværs igennem værelset og vippede kassen. Til dens store overraskelse og forfærdelse opdagede den salathovedet i stedet for bananerne, den havde glædet sig til. Chimpansen blev så opbragt over sin skuffelse, at den udstødte et skrig, som kunne få blod til at sne, den begyndte at flå salathovedet i trævler, hvorefter den trampede på det, så det blev gjort fuldstændig uspiseligt.

Nu er der det interessante ved chimpansen, at salathoveder næst efter bananer er en af dens mest attråede lækkerbi-

skener. I virkeligheden er den almindelige chimpans, hvis man giver den et synligt valg mellem de to alternativer, sandsynligvis lige så tilbøjelig til at vælge salathoveder, som til at vælge bananer. De vil se, at den eneste virkelige grund, til at chimpansen kasserede salathovedet, var, at den havde tabt sit hjerte til bananerne.

Mange mennesker har det ligesom denne chimpans: De kasserer den gode verden, de bor i, fordi den ikke er den fuldkomne verden, de ønsker. Kort sagt, de lider af "utopisk nærsynethed."

(John Levy og Ruth Munroe, *The Happy Family* [New York; Ruth Munroe Levy, 1938.] pp. 179-80)

Kaye Lynne Pugh ved en konference i Holladay (Utah) South Stake, få måneder før hun omkom ved en ulykke.

For nylig mødte jeg en ung mand, der lige var vendt hjem fra sin mission og som var kommet tilbage til Utahs universitet. Da jeg talte med ham, fortalte han mig en oplevelse, han havde haft, da han modtog sin kaldelse til missionær. Randy blev kaldet til en af de tyske missioner og mente, at den bedste måde for ham at lære tysk på ville være at læse Mormons Bog på tysk. Han

købte derfor en tysk ordbog og en tysk Mormons Bog og begyndte med Første Nephí.

Det gik temmelig knudret en tid — han havde aldrig før læst noget på tysk — og han måtte slå næsten hvert eneste ord op. Men efterhånden som han blev ved med at anstrenge sig, kunne han kende ordene bedre og bedre, og da han kom til Mormons Ord behøvede han ikke at bruge sin ordbog ret meget. Men pludselig var han tilbage der, hvor han begyndte. Han kunne slet ikke forstå tysk mere. Det var fordi, det var en anden, der havde skrevet, og han skrev på en anden måde, end Nephí.

Randy fortalte mig, at han havde den samme oplevelse hver gang, han skiftede til en ny skribent i Mormons Bog. Han sagde, at dette gav hans vidnesbyrd fornyet styrke, fordi han så vidste med sikkerhed, at Joseph Smith ikke havde skrevet denne bog, men virkelig oversat den fra forskellige skribenters optegnelser gennem vor himmelske Faders kraft.

Lila Chadwicks tale fra afgangshøjtideligheden på Twin Falls og Twin Falls West stavs seminar i Idaho.

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

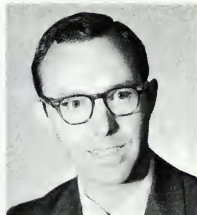
„Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbåme.“ (L. & P. 76:22-23) Dette er det vidnesbyrd, som Joseph Smith og Sidney Rigdon gav til verden. Hvilken vidunderlig velsignelse ville

det ikke være at vide sikkert og uden tvivl, som de gjorde, at Jesus er vor levende Frelser. Men det kan lade sig gøre, selvom få af os, som de gjorde, kan se, at Han lever. De fleste af os må tilegne os vores kundskab gennem følelsen — ved at føle Hans nærhed på samme måde, som vi føler den usynlige vind.

Et vidnesbyrd om, at Jesus lever, er den største gave, et menneske kan få. Det er vort hovedansvar og vor vigtigste pligt at få et vidnesbyrd, fordi det kun er derigennem, vi kan modtage sådanne velsignelser som Præstedømmet, dåb, Den Helligånd's Gave, tempel-begavelse og evigt ægteskab.

Et vidnesbyrd om, at Kristus lever, er det mest størstedede, et menneske kan eje.

Jeg har en ven, som gerne ville have et vidnesbyrd. Han ville gerne have lige så megen vished, som Joseph Smith og Sidney Rigdon havde. Han ville gerne vide, at hans Forløser lever, men han leder efter sit vidnesbyrd på de forkerte steder. En dag hørte jeg ham sige: „Hvis du vil bevise mig videnskabeligt, at Jesus lever, vil jeg slutte mig til Jeres kirke.“ Ja, men at prøve at bevise noget som det, er det samme som at prøve at veje hvede om en hersker. Det er ikke netop den måde, det skal gøres på.

Kærlig- hedens livskraft

PRÆSIDENT MILTON R. HUNTER af De Halvfjerds' Første Råd
Mine kære søskende. Jeg beder ydmygt om, at Herrens
And vil vejlede mig i det, jeg siger i dag.
Djævelen opbyder alle sine kræfter for at bringe splid,
synd og sorg blandt den menneskelige familie. Disse ka-
lamiteter kan afværges i den udstrækning, folk efterlever
Jesu Kristi grundlæggende princip, nemlig kærlighed.

Ved en bestemt lejlighed stillede en lovkyndig Jesus
et spørgsmål, „idet han stillede en fælde for Ham, spurgte
han:

„Mester, hvilket bud i loven er det største?

„Han svarede ham: ‚Du skal elske Herren din Gud af hele
dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

„ ‚Dette er det største og første bud.

„ ‚Der er et andet, som er dette ligt: ‚Du skal elske din
næste som dig selv.’

„ ‚På disse to bud hviler hele loven og profeterne.’ ”
(Matt. 22:35-40.)

På Frelserens tid blev de hebræiske skrifter opdelt i
afsnit. De første fem bøger blev kaldt for Loven. Et andet
afsnit blev kaldt for Profeterne. I sit svar til den lovkyn-
dige citerede Mesteren femte og tredje Mosebog, som var
to af bøgerne i den hebræiske lov. Jesus erklærede så-
ledes, at de to store kærlighedsbud var grundlaget for
alle de religiøse lærdomme i de hebræiske skrifter.

Eftersom det første, store bud er at elske Herren vor Gud,
hvordan kan vi da vise vor kærlighed til Ham? Vi kan vise
vor kærlighed i vore bønner til Faderen, idet vi beder i
Sønnens navn, og også ved at tjene disse guddommelige
væsener. Men for at få alt med sagde Jesus: „Hvis I
elsker mig, så hold mine befalinger.” (Joh. 14:15.) Med
andre ord vi skal „ . . . leve af hvert ord, som udgår af
Guds mund.” (L. & P. 84:44.)

Vor evige Fader og Hans enbårne Søn nærer en inderlig,
omfattende og fuldstændig kærlighed til os. Det er i be-
siddelse af meget større intelligens og forståelse end os,

og deres kærlighed går derfor langt ud over vore evner til at elske. Kærlighedens kendetegn er så højt udviklet hos disse guddommelige væsener, at Skrifterne fastlår: „Gud er kærlighed.“ (1. Joh. 4:16.) I virkeligheden er gudommens ophøjede kærlighed hævet over og hinsides vore dybeste følelser og mest intense forestillinger. Til tider, når vi har store åndelige oplevelser og føler os opfyldt af Anden, har vi en større forståelse af storheden i Guds kærlighed.

Gud er Fader til vore ånder. Han anbragte os på jorden og sørgede for en frelsesplan gennem sin enbårne Søn, hvor igennem det blev muligt for os at komme tilbage til Hans nærhed og modtage ophøjelse og evigt liv. De, som opnår denne herlige tilstand, vil opleve den kærligheds sødme, som overstiger vor nuværende forståelse.

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ (Joh. 3:16.)

Jesus Kristus elskede os så meget, at han frit gav sit liv og udgød sit blod for vore synder, for at tilvejebringe en universel opstandelse. „Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner.“ (Joh. 15:13.)

Blandt hele den menneskelige familie findes der ikke noget eksempel på, at kærlighedens princip er blevet demonstreret så fuldenst, som det blev gennem Jesu liv i Palæstina og i Hans gerninger blandt nephiterne efter Hans opstandelse. Han helbredte de syge, oprejste de døde, gengav de blinde synet og døde hørelsen, og rensede dem som var plaget af spedalskhed. Hans hjerte var fyldt af medlidenhed med de fattige og enhver, som led. Han opløftede dem åndeligt med sin dybe forståelse.

I Mormons Bog findes der et smukt eksempel på Kristi kærlighed og barmhjertighed, hvor Han velsigner de små børn:

„Og da han havde sagt disse ord, græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

„Og da han havde gjort dette, græd han atter, og han talte til mængden og sagde til dem: ‚Se, jeres små.’

„Og da de hævdede blikket mod himlen for at se, da så de himlene åbne, og de så englens stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og englens betjente dem.“ (3. Nep. 17: 21-24.)

Et herligt eksempel på Kristi store kærlighed vistes, da Han hang på korset i smerte og pine, og døden nærmede sig. Jesus bad: „Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.“ (Luk. 23:34.)

Det centrale og den mest dynamiske kraft i Jesu Kristi Evangelium er kærlighed. Frelseren belærte sine apostle: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.“ „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“ (Joh. 13:34-35.)

Kristus erklærede, at det andet store bud var at elske vor næste som os selv. Mesteren i undervisning vidste, at det ligger i alle menneskers natur at være selvoptaget derfor må vi for at være gode kristne elske andre mennesker lige så meget, som vi elsker os selv. Hvis vi gjorde det, ville al vor omgang med dem være præget af venlighed, næstekærlighed og ædelmodighed. Alle vore handlinger ville blive tilpasset med kærlighed. Jesus lærte også:

„Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer og bed for dem, forom følger jer,

„så I må vorde jeres himmelske Faders børn . . .

„Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ (Matt. 5:44-45, 48.)

Hvordan bør forholdet være mellem mænd og hustruer, især hvis de er sidste dages hellige?

Mand og hustru bør altid være venlige og kærlige mod hinanden. Ingen af dem bør nogensinde sige eller gøre noget, som kan såre den andens følelser. De bør vedvarende vise den dybeste kærlighed og hengivenhed mod hinanden. De bør hver for sig til enhver tid bevidst anstrenge sig for at skabe glæde og lykke i hinandens liv. En mand bør vise og udtrykke påskønnelse for sin hustrus talenter, og hun bør gøre ligeså overfor ham. Vi må søge efter måder til at opbygge hinanden og gøre hinanden lykkelige. Hverken manden eller hustruen bør lade en dag gå, uden de udtrykker kærlighed for hinanden. Vi bør ikke regne med, at vores ægtefælle er klar over vore følelser, og at det derfor ikke er nødvendigt at give udtryk for dem. Ved en bestemt lejlighed havde jeg den ære, at præsident Joseph Fielding Smith og hans afholdte hustru Jessie var til stede ved en konference, hvor ledelsen var overdraget mig. Søster Smith sagde i sin tale: „Jeg lader aldrig en dag gå uden at fortælle min mand, at jeg elsker ham, og han lader aldrig en dag gå uden at fortælle mig det samme.“

Under disse omstændigheder vil Guds velsignelser regne ned fra Himlen på ægteparret og særlig på dem, som er viet gennem Præstedømmets kraft i Herrens hus. Kraften fra det høje vil besegle sådanne pars kærlighed og ægteskab for evigt.

Præsident David O. McKay, som var en stadig forløber for kærlighed og harmoni i hjemmet, erklærede:

„Hjem bliver bestandige gennem kærlighed.“ (Pathways to Happiness [Bookcraft] p. 114.)

„Lær værdien af selvkontrol at kende. Man vil aldrig komme til at fortryde ord, som ikke er sagt. Jeg tror, at manglen på selvkontrol er en af de mest almindelige medvirkende årsager til ulykker og disharmoni. Vi ser noget ved den anden part, som vi ikke kan lide, og det er let at fordampe det. Denne fordømmelse vækker dårlige følelser. Hvis vi kan se det, og vi lader være med at sige noget, vil alt på et øjeblik være harmoni og fred i stedet for fjendskab og nag. At kontrollere sin tunge er en af de faktorer, der mest storslået medvirker til at skabe harmoni i hjemmet, og en af dem som alt for mange af os ikke magter at udvikle.“ (Samme s. 120.)

Kærlighed bør være familielivets midtpunkt. Forældre bør altid søge at få hvert af deres børn til at føle, at det er af betydning vigtighed for familien. Forældre bør give udtryk for kærlighed til deres børn og på mangfoldige måder vise dem, at de elsker dem højt, så vil Herrens Ånd være til stede i hjemmet. Familien vil koncentrere sig om kærlighed og derved om Gud. Børnene vil så igen gengælde kærligheden til forældrene og bestrebe sig på at gøre dem glade.

Målet for familier, som er dybt påvirket af kærlighed, vil vide at holde vor Frelsers befalinger i alle enkeltheder og en dag komme tilbage for at dvæle i Den evige Faders og Hans enbårne Søns nærhed.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at vor Herres sande Evangelium er blevet gengivet til jorden, og at Mesterens Kirke er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I Jesu Kristi navn. Amen. ○

(Forts. fra side 159)

besidde den undtagen Han selv eller nogen som Ham.”

Da Profeten talte om-frelsens natur lærte han os, at det var at være „ligesom“ Kristus. „og Han var ligesom Faderen, det store forbillede for alle frelstse væsener, og at en hvilken som helst del af den menneskelige familie, som bliver omdannet til at ligne dem, er frelst, og ikke at være som dem er tilintetgørelse, og på dette hængsel drejer frelsens dør sig.“ (Se *Lectures on Faith*, pp. 63-67.)

Disse lærdomme af Joseph Smith er i tankeindhold de samme, som Mormons Bog forkynder, hvor den opstandne Herrer siger om frelstse væsener: „... I skal blive ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg er eet.“ (3. Nephi 28:10.)

Altså, i sin fulde, sande og nøjagtige betydning af ordet, er frelse, evigt liv og ophøjelse altsammen det samme — det betyder at drage hen, hvor Gud er, og at blive som Han er! ○

Præsident Bruce R. McConkie,
af de Halvfjerds' Første Råd.

DAVID O. McKAY

„Et af de to store, almene principper, som står over alle andre principper, er dette, *Du skal elske din næste som dig selv*’ (Se *Matt. 19:19*), og *overensstemmende hermed løftet: ,Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig.*’ (Matt 25:40).

„Evangeliet byder de stærke bære de svages byrder, og at gøre brug af de fordele, der gives dem gennem deres større muligheder, i almenvellets interesse, så at hele menneskeheden stede må højnes og vejen til åndelig fremgang åbnes for de svageste og mest uvidende, så vel som for de stærke og intelligente.“

„Hvis Kristus levede efter døden, så skal mennesker også, idet hver i den kommende verden indtager den stilling, han er bedst egnet til. Eftersom kærligheden er lige så evig som livet, er opstandelsesbudskabet det mest trøsterige, det mest herliggende, der nogensinde er givet mennesket; for når døden tager en af vore kære bort, kan vi med tryk forvisning se ned i den åbne grav og sige: ‚Han er ikke her.‘ og ‚Han skal atter opstå.‘”

Tolerance overfor det onde

M. DALLAS BURNETT

Det er forbavsende, så let mennesker er i stand til at udvikle tolerance overfor det onde. Givet i små, men stadig stigende doser, kommer handlinger og ideer, som sandsynligvis kommer fra Satan og i almindelighed ville være blevet fordømt tidligere, til at virke tiltalende for flere og flere mennesker i verden i dag.

Lad os se på to eksempler om dette. Det ene er den næsten universelle antagelse af meget korte skorter. De, som vil antyde, at der er noget umoralsk ved miniskorter, bliver stemplet som snørper eller får at vide, at det er beskueren der er umoralsk. Og denne holdning er ikke ualmindelig i Kirken. Der findes kvinder, piger og mænd, som kender Kirkens stilling til blufærdighed i påklædning og trods det har udviklet en sådan tolerance overfor det onde, at de ikke synes at være nogen skrupler overfor det.

Det andet eksempel er sandsynligvis mere alvorligt, selvom det i almindelighed giver de samme bekymringer. Forfattere, TV og filmproducere benytter, under påberåbelse af behov for realisme i kunsten, en så fri udtryksmåde, at de har sluppet en strøm af sjofelheder løs, som ville have været uanstændig for et årti siden, men som nu bare er et tegn på vor „moderne, fremskridtsvenlige tænke-måde.“

Dette problem om anstændighed, som er et verdensomspændende problem, fortjener omhyggelig overvejelse. For det første kan der kun herske liden diskussion om, at seksuelt orienterede emner, som der udnyttes og lefles for, ikke er forenelige med Kristi lærdomme. Sidste dages hellige som med fuldt overlæg lader sig inddrage i den slags, deltager i en skadelig aktivitet. Dette er i sig selv slemt nok,

men det indebærer også mulighed for, at det ondes indflydelse vil indbringe andre former for umoralske handlinger.

Eftersom Herren har sagt, at Han ikke kan se på synd med den ringeste eftergivenhed, (se L. & P. 1:31) er det temmelig indlysende, at vi bringer os selv i fare, hvis vi har noget som helst at gøre med sjofle bøger, film eller TV-programmer. Det er helt klart, at det ikke altid er så let at identificere alle de ting, som er uanstændige, men sandsynligvis er det ikke noget problem i de 95 % af tilfælde.

For Kirkens medlemmer er det umiddelbare problem, synes det for os, at tage en passende stilling, til regeringens handlemåde overfor pornografi og uanstændighed. Sidste dages hellige lever under mange forskellige regeringer med et vidt spillerum overfor indstillingen til uanstændighed. De fleste regeringer foregiver i det mindste at garantere frihed for udtryksmåder, og nogle lande føler, at der overhovedet ikke bør være nogen fast grænse for arten af seksuelt stof. De forenede Stater, for eksempel, er et eksempel på skiftende holdning. Så sent som i 1957 stadfæstede De forenede Staters højesteret, under den første ændring til forfatningen, at usømmeligheden ikke havde fået indrømmet retten til at komme til udtryk. Det må siges, at retten ikke var alt for sikker på, hvad usømmelighed egentlig var, men den syntes i det mindste at være stærk modvilje til den.

I dag undrer man sig. Der er en spidsfindig, men virkelig tendens i verden til ikke at se noget som værende usømmeligt eller til at beskytte usømmeligheden den ens udtryksmåde. Dette er den voksende tolerance

overfor det onde, som der tidligere er talt om, og den opnår støtte i nogle legale afgørelser. I de fleste tilfælde er den støtte udvortes baseret på den forestilling, at frihed i udtryksmåde er af større vigtighed end noget som helst andet.

En komiker, som for få år siden optrådte med en parodi om sociale problemer, har muligvis sat en finger på hele sagen, da han sagde, at „borgerlige frihedstyper“ forsvarer sjofel tale af hensyn til talefriheden, selvom det de i virkeligheden kæmper for, er frihed efter forgodtbefindende, hvilket ikke er garanteret i nogen forfatning. I parodien sagde han også: „Lad os se det i øjnene, sjofle bøger er sjove.“ Frihed til at udtrykke sig er virkelig en uvurderlig ret. Sidste dages hellig teologi siger til os alle om menneskets handlefrihed, at der bør være plads til behandling af de fleste mulige ideer, når det gælder vor søgen efter sandheden.

Lad os imidlertid ikke blive vildledt til at tro, at noget samfund kan tåle absolut, utøjlet frihed. Der er kun en mening med frihed, hvis der er ansvarsfølelse til stede. Hvis et menneske bruger sin frihed på en sådan måde, at han bringer andre i fare, ville det være dårskab at tillade ham den frihed.

Falbydere af sjofel tale, og disse indbefatter mange, som nu virker i kommercielt acceptable medier, er en fare for samfundet. Deres varer er i de fleste tilfælde lagt an på at høste profit, ikke på yderligere behandling af betydningsfulde ideer.

Der er en meget naturlig forskel mellem forsvar for den afskyelighed, der tillades i et demokratisk samfund, og tilfredsstillelsen af begær gennem film og litteratur. ○

Endnu en chance

Jerry Andrews sank ned på feltsengen i sit hjørne af gruppens telt efter nok en dag.

Krigen, som alle og enhver sagde snart var forbi, var for ham stadigvæk i høj grad en realitet. Det konstante beredskab, der forredes af konvojtjeneste, havde en særlig måde at udmatte en fyr på. Det var sandelig en dejlig fornemmelse bare at ligge på feltsengen og ikke bekymre sig om at skulle foretage sig noget.

„Hej, „præst“,“ råbte hans bedste ven Schmidt, som havde givet Jerry hans øgenavn. „Regner du med, du skal have noget at spise?“

„Om lidt. Alt for træt nu. Vil lige ligge her og hvile mine øjne.“

„OK, men gå ikke glip af føden. Når sergent Briley lukker biksen, så er der lukket. Jeg går hen og vasker mig først.“

„Kald på mig, når du kommer tilbage, så går jeg højst sandsynlig med.“

Schmidt forsvandt. Jerry lukkede øjnene og faldt hurtigt i søvn. Han vågnede med et sæt. Det var mørkt udenfor. Schmidt havde alligevel ikke villet vække ham, så han kunne få noget at spise. Han så resten af gruppen sidde omkring Carters seng i den anden ende af teltet.

„Hej, „præst“,“ råbte Carter. „Det er på tide, du vågner op. Du går glip af det hele.“

„Hvad sker der?“ Han gik over til Carters seng. Schmidt gjorde plads til ham på et lavt skab.

„Den gamle siger, at det er sket med drikkeriet i teltene fra i aften. Vi skal aflevere resten af vores sprut, så kan vi købe det igen ved det telt, som de fyre fra kompagni A stiller op i dag. Endvidere har Cary lige fundet ud af, at han er blevet far.“

„Til lykke, farmand.“

„Tak, „præst“.“

„Og,“ fortsatte Carter. „Jeg har lige fået ordre til hjemrejse. Jeg tager afsted om fire dage.“

„Den er vel nok fin, Carter.“

„Derfor skal vi have kombineret tredobbelt komsammen for ligesom at runde det af. Kom så „præst“.“ Carter stak flasken frem. „Vil du have en tår også?“

„Nej tak.“

„Kom nu, mand! Jeg rejser hjem om få dage. Er du ikke min ven?“

„Jo, men —“

„Lad nu være. Er vi venner eller ej?“

„Du ved, vi er venner.“

„Så tag en tår kammerat. Desuden er Cary far nu. Det ville være pænt af „præst“ ikke også, Cary, at vise os, at han er menneskelig nok ved sådanne lejligheder.“

„Afgjort. Kom så, „præst“. Det er ingen, der bliver far for første gang mere end en gang.“

„Jeg kan ikke.“

AF JOSEPH TILTON

„Hvorfor?“ Carter gratulerede sig selv med endnu en slurk af flasken. Han rakte den til Cary.

„Jo, ser du, det er imod min religion, og i hvert fald er alkohol skadeligt for legemet.“

„Lad være med den. Du siger det, som om du havde lært det udenad fra en søndagsskolelektie. Du siger det med

lige så stor betydning som et barn, der fremsiger et digt eller noget i den retning. Det skader dig ikke. I morgen er det ude af din krop. Skal vi ikke lade det være mellem venner?“ Carter gjorde en bevægelse med sin tommel og pegefinger. „Vil du lade alt det pjat hindre dig i at vise os dit venskab?“

Resten af gruppen skrælede op. Selv Schmidt, hans bedste ven, pressede ham. „Kom nu, præst!, bare en slurk.“ „Kun en lille smule.“

„Hvordan skulle det kunne skade dig?“

„Det vil ikke ødelægge dit liv. Vis os nu, at du er et menneske.“

Jerry var talmæssigt underlegen elleve mod en, og de elleve var hans nærmeste soldaterkammerater. I fem måneder havde de været sammen, hele vejen fra staterne. De havde snakket om deres hjem, familie, veninder, hæren og betroet hinanden deres fremtidsplaner. De var en enhed, som ikke fandtes i det civile liv, og han, Jerry Andrews, ville holde sig udenfor.

Hvordan det så end gik til, havde han flasken i hånden. Han løftede den. Alle øjne var rettet mod ham og flasken. Han hældte den og tog et lille nip. Da han sænkede flasken, syntes ilden at brænde i hans indre. Han var ved at kvæles, og der kom tårer af smerte i hans øjne. Så lagde han mærke til den absolutte tavshed i teltet.

„Nu har jeg set det med,“ sagde Carter tvivlende. „Andrews tog det virkelig.“

„Ja,“ stemte Cary i, „han er ikke anderledes end os andre.“

„Alt for dårligt, Andrews,“ tilføjede Schmidt, „Cary har ret, du er ikke anderledes end os andre.“

Jerry var syg indvendig. Han rejste sig fra det lave skab. Så så han major Allen, hans gruppeleder, stå lige inden for døråbningen, grå i ansigtet. „Jeg troede, du var anderledes, Jerry, jeg troede det virkelig.“

„Jamen det er jeg også,“ stønnede han i smerte. „Giv mig en chance. Lad som om, det ikke var sket. Glem det.“

„Ingen af disse mennesker vil glemme, Jerry. I begyndelsen var du anderledes end de andre. Nu er du som dem. Nu vil de bruge din ene drink til at retfærdiggøre deres egne handlinger. Du vil være deres undskyldning.“

„Nej. Det var ikke min mening, at det skulle ske. Jeg ønsker, at det hele skal være, som det var før.“

„Du kan ikke vende tilbage, Jerry. Du må vågne op til det faktum, at du kun kan fortsætte.“

Vågne op!

Han vågnede med et sæt. Schmidt, der endnu var våd efter brusebadet, rystede sin venstre fod. „Du faldt sandelig fra, præst!, kantinen lukker om fem minutter. Vi kan nå det endnu, hvis vi løber. Hej, hvad griner du af? Jeg må hellere læse den bog, du så gerne vil have mig til at læse. Fortæller den noget om sådan nogen grovædere som dig?“

○

Fra Missionens Præsidentskab

Fornylig var jeg i en af vore søndagsskoleklasser, og lærerinden var meget begejstret og betaget over sin lektie. Hun var ikke den sædvanlige lærerinde, men fordi den anden lærerinde var syg, havde hun fået det privilegium at tage lektionen. Klassen var stor, der var omkring 70 voksne deltagere.

Det så næsten ud, som om hun havde opdaget en ny sandhed, som aldrig før var fremsat. Hun var så begejstret, at begejstringen bredte sig til hele klassen, og før klassen var forbi, havde hver eneste udtrykt ønske om at deltage i diskussionen og få lov til at komme med sin egen mening om emnet.

Emnet var et så enkelt fundamentalt emne, at man ville have troet, at nogle af klassens medlemmer sandsynligvis ville have sagt: „Er det nødvendigt, at vi taler og studerer det igen? Vi kender det allerede fra A til Z.“

Men her sad vi i den mest begejstrede klasse jeg nogensinde har overværet i Danmark, og jeg har været til nogle, som var meget gode — !

Lektionen var: „Lyt til Profetens røst.“ Er det ikke betagende? Er vi ikke heldige, at vi er medlemmer af en kirke med en profet? En profet i vore dage til at lede os — til at give os råd — til sommetider at formane os og advare os om den ondes snarer

— at vide, at præsident Joseph Fielding Smith, vor profet, er guddommeligt inspireret?

Det var betagende, det var inspirerende at se den ene efter den anden rejse sig og udtale den samme overbevisning, som for eksempel: Alt, hvad vi har at gøre, er at lytte til profetens røst — holde budene — elske hinanden og blive ved at være aktive i opbygningen af Guds rige, og ved at gøre dette have den indre overbevisning, den indre vished, at Herren vil velsigne os ud over vor egen kraft til at modtage.

Som jeres missionspræsident siger jeg derfor igen i dag: Lyt til jeres ledere, som er Guds mænd og kvinder og som er i nærheden af jer, distriktspræsidenten, grenspræsidenten, præsidenterne for præstedømmets kvorum'er og lederne af hjælpeorganisationerne — så vil I ikke fare vild.

Stå på hellig grund, bliv som en klippe i jeres tro. Jeg bærer vidnesbyrd til jer i dag, at Gud lever, at Kristus er vor Frelser og at Kirken står under guddommelig ledelse. Læs Stjernen, den er vore leders talerør.

Med kærlighed og tak,
jeres hengivne broder,
Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Fødselsdage

Stjernen ønsker tillykke følgende

søskende:

Ingeborg Antonia Sørensen, Nyborg, 85 år den 1. maj

Ane Marie Sharff, Amager, 70 år den 4. maj

Oda Vera Nielsen, København, 70 år den 8. maj

Simon Johan Thomsen, København, 75 år den 12. maj

Olga Sødergren, Nordre Gren, 70 år den 17. maj

Peter Junge Nielsen, Ålborg, 60 år den 18. maj

Mathilde Lütjens, København, 80 år den 21. maj

Ingeborg Jensen, Slagelse, 75 år den 29. maj

Harry Wagner, Ålborg, 65 år den 29. maj

Gunnar Weigert, København, 65 år den 31. maj.

Velsignelser

Nordre Gren:

5. december 1971:

Poul Petersen og Birgitte Andersen Petersens datter **Liza Bille Petersen** velsignet af sin fader.

Erik Toft og **Lone Essenbæk Tofts** søn **Lasse Toft** velsignet af sin fader.

København:

2. januar 1972:

Helge Nørrung og **Hanne Wrang Nørrungs** datter **Marianne Nørrung** velsignet af sin fader.

Odense:

2. januar 1972:

Svend Erik Irvold og **Lene Høvsjørd Irvolds** søn **Daniel Irvold** velsignet af sin fader.

Dåb

København:

18. december 1971:

Per Erik Olsen døbt af broder **Jørn Tørring Nielsen**, håndspåleggelse ved ældste **Donald Leo Shurtz**

Odense:

11. december 1971:

Jørn Hansen døbt af broder **Ib Bjarne Hansen**, håndspåleggelse ved ældste **Wallace Sessions**.

Århus:

11. december 1971:

Max Thorhaug døbt af broder **Hans Thorhaug**, håndspåleggelse ved ældste **Gary Mortensen**

Horsens:

22. januar 1972:

Sonja Elvira Bach Sørensen døbt af broder **Knud B. Andersen**, håndspåleggelse ved broder **Ebbe Rosenkilde**

Døde

Nordre Gren

Den 20. december 1971 døde søster

Petra Kirstine Møbius, 77 år gammel. Æret være søster Møbius' minde.

Esbjerg

Den 27. december 1971 døde søster

Wilhelmine Frederikke Gadegård Hansen, 71 år gammel. Æret være søster Hansens minde.

Viborg

Den 8. januar 1972 døde søster **Jensine**

Marie Mikkelsen, 52 år gammel. Æret være søster Mikkelsens minde.

Ordinationer

Nordre Gren:

5. december 1971:

Erik Borup Andersen ordineret til diakon af broder **Hans Billeskov Jansen**

Vejle:

2. januar 1972:

Svend Erik Petersen ordineret til diakon af broder **Henning Jensen**

Peter Elmgren Sørensen ordineret til diakon af broder **Bent Bisgård**

København:

5. december 1971:

Søren Bloch-Jensen ordineret til lærer af broder **Ib Hansen**

Claus Thiele Alkjl ordineret til lærer af broder **Johan Koch**

19. december 1971:

Ingolf Erik Jensen ordineret til præst af broder **Johan Koch**

Skive:

2. januar 1972:

Hans Peter Bernhard Holst ordineret til præst af broder **Svend Aage Reuter**

Vinterkonferencen i Nordjylland Distrikt

Konferencen afholdtes i dagene 29. og 30. januar i Ålborg. Konferencens emne var „Gør verden bedre“. Om lørdagen blev der afholdt Primary-lederskabsmøde, Søndagsskolens lederskabsmøde og Præstedømmets møde. Desuden blev der afholdt en talefestival.

Præstedømmets møde begynte kl. 18.30 og blev ledet af distriktspræsident **Orla Nielsen**. Til dette møde var søstrene også inviteret. Vi så en dejlig film: „Lad os skabe en bedre verden“. Den handlede om, hvorledes de unge i Biskoppens Ungdomsråd arbejdede med en uaktiv familie, og hvorledes de med iver og begejstring klarede at løse de mange problemer, de blev stillet overfor.

Efter filmen talte præsident **Benny Lindén**, som påpegede vigtigheden af hjemmelærerearbejdet. Hvis vi ikke tager os af andres sorger og problemer, er vi ikke gode Sidste Dages Hellige. Derefter opfordrede broder **Jørgen W. Schmidt**, der er Kirkens pressekonsulent, os alle til at skrive læserbreve og dermed påvirke andre mennesker med det livssyn, vi har. Til stede var 114.

I talefestivalen, som begyndte kl. 20.50 og var under ledelse af Distriktets GUF-forstander, deltog 4 unge søstre og brødre fra GUF. Vi vil udtrykke vor beundring over de gode taler-talenter, vi har blandt de unge. Der var 71 tilstedeværende.

Søndagens møder ledes af distriktspræsident **Orla Nielsen** og begyndte kl. 10.00. Vi hørte megen dejlig sang af knækororet og nogle missionærer.

Hans Hall fra Søndagsskolens hovedbestyrelse talte om at vi alle skal lade vores lys skinne for verden. Præsident **Henning Frederiksen** talte derefter og sagde, at vi må give alt, hvad vi har for Kirkens sag og bruge vores kræfter til at opbygge, ikke til at kritisere hverandre. Missionspræsident **Pehrson** sagde, at vi nu har 17 danske missionærer, og han opfordrede os til at støtte dem med pengegaver, til stede var 185.

Ved eftermiddagsmødet, som begyndte kl. 14.00 var præsident **Benny Lindén** første taler, og han opfordrede alle søskende til at give præsident **Pehrson** en fin afskedsgave nu inden han rejser hjem i form af at finde undersøgere til missionsnærerne. Han advarede mod den Gudsbespottende musical **Jesus Christ Superstar** og bad os om at have øjne og øren åbne, så vi ikke bliver vildledt.

Distriktspræsident **Orla Nielsen** opfordrede os til at være gode eksempler udtadt og ikke undlade at lade vores omgivelser vide, hvilken kirke, vi tilhører. Til slut talte missionspræsident **Paul L. Pehrson**. Han præsenterede familierne **Holm Larsen** og **Andersen**. **Kurt Holm Larsen** indgår som missionær til missionen. Nye medlemmer blev også præsenteret, deriblandt **Leif Petersen** med familie.

Det skal også nævnes, at Distributions Centret ved denne konference havde arrangeret en udmærket udstilling over undervisningsmateriale til brug i Primary og Søndagsskolen.

J. V. og M. S.

Missionærankomster

Følgende missionærer er den 15. december 1971 ankommet til Den danske Mission:

Bryan Bills fra Glendale, Arizona, beskikket til at arbejde i Skive

Clea Bowen fra Stevensville, Montana, beskikket til at arbejde i Missionskontoret

Jeffrey Haines fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Helsingør

Steven Nielsen fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i Horsens

Luella Petersen fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Århus

Den 7. juni 1971 er **Kurt Andersen**, Odense, ankommet til Den Danske Mission.

Vinterkonference i Fyn-Jylland Distrikt

Distriktskonferencen afholdtes i Århus i dagene 15. og 16. januar, og dens tema var: „Gør verden bedre“.

Konferencen indledtes lørdag kl. 14.00 med et lederskabsmøde for Primary-funktionærer, og fortsatte kl. 16.00 med et tilsvarende lederskabsmøde for Søndags-skole-funktionærer.

Lørdag aften afviklede GUFs distriktsbestyrelse en tale-festival, der blev overværet af ca. 110 medlemmer fra distriktet. Præstedammets møde, hvortil også søstre var inviteret, begyndte søndag morgen kl. 8.00 under ledelse af 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Karl Blohm. Første taler var præsident Henning Frederiksen, der bl. a. talte om de farer, der lurar på os og vore familier i det samfund, vi lever i.

Derpå vist filmen „Lad os skabe en bedre verden“, der fortalte, hvordan vi i det små kan hjælpe vore medmennesker til at blive mere lykkelige.

Efter en forsamlingsang talte præsident Benny Lindén. Han kommenterede filmen og præsenterede derpå missionens pressekonsulent, Jørgen W. Schmidt, der fortalte om presseinformationstjenestens virke og opfordrede medlemmerne til at skrive læserbreve til aviserne.

Til sidst talte missionspræsident Paul L. Pehrson. Han opfordrede os til at optræde med værdighed og være gode missionærer, — samt at give os tid til at

tage os af ungdommen. Der var 149 til stede.

Formiddagsmødet, der begyndte kl. 10.00 under ledelse af distriktspræsident Knud B. Andersen, havde samlet 230 deltagere. Efter den årlige opretholdelse af Kirkens autoriteter, missions- og distriktsfunktionærer ved præsident Benny Lindén, talte 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Karl Blohm bl. a. om den manglende åndelighed, der præger vort samfund i dag. Et kor af søstre sang, og derpå talte 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Hans Otto Nielsen om at gøre verden bedre ved at begynde hos sig selv.

Efter en forsamlingsang lytte den til taler af str. Kirsten Thomsen fra Primaries distriktsbestyrelse og str. Sonja Kristoffersen fra Primaries missionsbestyrelse, og ind imellem sang et børnekor fra distriktet to sange. Efter endnu en sang af søstre, blev tiden overgivet til missionspræsidenten, der bad et missionsærker synge og derpå bad sin hustru, str. Ruth Pehrson tale til os. Til sidst talte præsident Benny Lindén. Han opfordrede bl. a. medlemmerne til at holde sig fri af alt ondt og leve med hinanden i kærlighed og renhed.

Eftermiddagsmødet, der havde samlet 236, begyndte kl. 14.00 under ledelse af distriktspræsidenten, der også var dets første taler. Han påpegede, at vi skulle være taknemlige fordi vi kan nyde reli-

gionsfrihed, og fordi ingen lider nogen materiel nød. Han opfordrede også til at leve sabbatsloven, at betale tiende og udnytte sine talenter i Kirken. Århus grens kor sang, og derpå talte br. Ebbe Rosenkilde, Horsens og br. Poul Andersen fra Søndagskolens missionsbestyrelse. Begge talte om søndagskolens formål, og om, hvordan vi hver især kan gøre verden bedre. Efter en forsamlingsang talte præsident Henning Frederiksen. Han opfordrede til indbyrdes kærlighed og til at leve Evangeliet bedre og bedre dag for dag.

Århus grens kor kom igen og sang, hvorefter missionspræsident Paul L. Pehrson introducerede en undersøger, der fortalte om, hvad der særlig betog ham ved vor Kirke.

Missionspræsidenten afrundede konferencen ved at takke alle for deres bidrag til at den havde været så vidunderlig. Han opfordrede medlemmerne til ikke blot at sige: „Jeg elsker dig“, til vor næste, men også at vise det i gerning. HON.

Missionærreflesninger

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i Den danske Mission:

den 26. december 1971:

John H. Lassen fra Camarillo, California, efter sidst at have arbejdet i Missionskontoret

den 29. december 1971:

Don Childs fra Ferren, Utah, efter sidst at have arbejdet i Missionskontoret

Vinterkonferencen i Københavns Distrikt

Konferencen indledtes lørdag den 22. januar kl. 19.30 med et „Fællespræstedømmets-møde“ og var under ledelse af distriktspræsident Arne Jacobsen. 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet Svend Age Sønderby var aftens første taler og han talte om, hvordan kærlighed i hjemmet kan samle hele verden i fred. Derefter talte præsident Henning Frederiksen om færene i disse sidste dage, og om at lære børnene at adlyde mens de er unge. Efter filmen „Lad os skabe en bedre verden“ talte præsident Benny Lindén om at forbedre verden gennem at blive et perfekt eksempel, perfekt i hjemmet og i alt, hvad vi står for. Præsident Lindén overgav ordet til Søren Edsberg, Kirkens public relations direktør, som anmeldte medlemmerne om at skrive — ganske som privatpersoner — til aviserne og præge disse med Jesu Kristi Evangeliums moral. Som sidste taler talte missionspræsident Paul L. Pehrson om at være loyal og patriotisk, være stolt af vort land, og præsident Pehrson erklærede sin kærlighed for Danmark. Vi bør alle udføre opgaver, der kan forbedre vore umiddelbare verden — såvel samfundsmæssige som andre opgaver.

Den røde tråd gennem dette møde, hvori 233 deltog, var, at vi kun kan forbedre verden gennem en personlig omvendelse. I anledning af Kong Frederik IX's død var kirkesalen dekoreret med røde og hvide blomster.

Da det var en Primary's og Søndagsskolens konference, blev der arrangeret en stor udstilling over alt, hvad man kan få af hjælpematerialer til lektierne, både fra Distributions Centret, og også meget materiale udefra, der kunne godkendes til undervisning af Sidste Dages Hellige. Der lå et stort kærlighedsarbejde bage hele udstillingen, og der er mange lærer og lærerinder, der her hentede nye inspirationer til deres betydningsfulde kald til at undervise Kirkens medlemmer. Især var der meget for de yngre aldersgrupper på udstillingen.

Ved søndagens formiddagsmøde, som blev ledet af 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet Svend Age Sønderby, var der 460 til stede.

Efter opretholdelser og afløsninger ved præsident Benny Lindén sang Primary-børnene to sange og distriktspræsident Arne Jacobsen talte om, ved hjælp af en lille demonstration, hvordan én mand, der tænder sit eget lys, også får tændt andres lys. Nogle Primarybørn sang: „Mit lys er blot et lille et“, og præsident Ja-

cobsen sluttede med at sige, at hver bør undersøge sit eget lys og få det til at skinne klart igen. Det er af største betydning i den forbindelse at elske Herren og benytte sig af den Helligånds vejledning. Næste taler, str. Kirsten Ronnenberg, bar sit vidnesbyrd om Kirken og den udvikling, den har givet hende især gennem arbejde i Primary og i Hjelpeforeningerne. Derefter sang København Grens Hjelpeforenings kor og søster Anne Sofie Gram talte om hvad Primary har betydet for hende.

Søster Ellen Hall talte om konferencens tema „Gør verden bedre“, og fortalte om et par tilfælde vedrørende en familie og om en dreng, og hvordan verden blev gjort bedre for disse ved, at nogen hjalp dem med deres problemer.

Efter at Primarybørnene igen havde sunget, talte str. Ruth Pehrson. Hun udtrykte sin glæde over Primary lederne, og kom også ind på familien, forældre-og-børn forholdet og fortalte noget om Profeten Joseph Smith som ægtemand og far.

Som sidste taler hørtes præsident Henning Frederiksen, der talte om venskab og betydningen af at have venner. Livet (og det vil også sige Evangeliet) er mennesker, sagde præsident Frederiksen og fortalte om nogle oplevelser vedrørende glæden ved at tænde lys hos andre.

Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14.00 og var under ledelse af distriktspræsident Arne Jacobsen. Til stede var 442.

2. rådgiver i distriktspræsidentskabet Johan Benthin var første taler og talte om at gøre verden bedre ved at vise vor næste kærlighed. Vi bør også huske at bede for dem, der er omkring os, sagde præsident Benthin.

Derefter talte distriktets søndagskoleforstander Verner Korsgård om at gøre verden bedre gennem Søndagskolen. Enhver lærer bør gøre op med sig selv, hvad hans position er, og så undervise ved åndens kraft.

Efter en fællessang talte str. Lis Jansen fra søndagskolens missionsbestyrelse om at gøre verden bedre ved at gøre noget for vore ældre i Kirken. Besøger hjemmelærere og kredslærerinder de gamle? Lad ikke vore gamle tur, at vi har glemt dem.

Præsident Benny Lindén fik ordet og forklarede MM-henvisningsprogrammet. Han citerede derefter et brev fra Kirkens Første Præsidentskab, der henstiller til alle Kirkens medlemmer om ikke at støtte rock-operæen, Jesus Christ Superstar.

Vi er medskyldige, sagde præsident Lin-

dén, i at der er så meget dårligt i verden i dag. Vor medskyld ligger i, at vort vidnesbyrd ikke er kraftigt nok. Vi må lære at leve med hinanden og bandlyse enhver dårlig indflydelse.

Danmarks Mormonkor sang, og så blev tiden overgivet til missionspræsident Paul L. Pehrson, som præsenterede br. Kurt Voss fra Distributions Centret og br. Jørgen Ljungstrøm fra Oversættelseskonkoret. Br. Voss fik ordet for en kort bemærkning. En gæst fra Odense, Hr. Westing blev bedt om at tale til forsamlingen. Præsident Pehrson formåede os til at være lige så omhyggelige med at betale en ærlig skat til staten, som vi er med vores tiende til Gud. Den største begivenhed i verden er ikke noget med astronauter eller noget i den stil, men at Gud Faderen og Hans Søn, Jesus Kristus viste sig for en ung mand ved navn Joseph Smith.

Det bør også nævnes, at børnepasningsordningen fungerede udmærket igen ved denne konference, således at forældrene kunne nyde moderne med kun en kortvarig vagt, når det blev deres tur til at være hos børnene. Det ser altså ud til, at vi har lært at klare et ellers stort problem.

S.L.W.

„Eksistensen af Gud, Faderen og af Jesus Kristus, den opstandne Herre, er en sandhed, der bør findes i hver eneste menneskesjæl. Gud er menneskesindets centrum, lige så sikkert som Solen er dette univers's centrum, og når vi en gang føler Hans nærhed, føler Frelserens guddommelighed, følger Jesu Kristi Evangeliums sandhed så naturligt, som dagen følger natten og natten dagen.“

David O. McKay

